ЛЕЛЬ-РЕВЮ

1'99

З УСІХ МИСТЕЦТВ НАЙВАЖЛИВІШИМ Є МИСТЕЦТВО КОХАННЯ

МЕНІ ТИ ВІДДАЄШСЯ БЕЗ ВАГАННЯ

ЛЮБОВНІ ТАНКА

ГОНОРЕЯ

НАРОДНА ПОЕМА

ЧИ ЛЕГКО ВАС КОХАТИ

ТЕСТ

СМЕРТЬ В ОБІЙМАХ НЕЗАЙМАНКИ

ЕРОТИЧНИЙ КРОСВОРД

ТА ІНШІ РОЗВАГИ ВІД ЛЕЛЯ

ЮВІЛЕЙ БЕЗ ЮВІЛЯРА,

або ХТО ТАКИЙ ЛАДИМ СТАРОКІТ

Ми випили по чарці-другій. Точилася невимушена розмова — як це буває завжди, коли у редакційному колі святкують день народження загального улюбленця. А з Володимиром Івановичем Митрофановим спілкуватися було особливо легко і приємно.

Зайшла мова, звичайно, і про те, що наступне 11 квітня буде для іменинника ювілейним.

— Та які нині ювілеї, — трохи іронічно посміхнувся Володимир Іванович.

Він був членом редколегії журналу «Лель» чи не з першого його випуску, а з серпня 1995 року став ще й штатним працівником. Я дуже цінував те, що він своїм ім'ям і авторитетом підтримував проект «Леля» — у той час, як багато хто висловлював сумніви щодо доцільності такого видання. Не без впливу В. І. Митрофанова народилася ідея виокремлення «Леля-ревю» — журналу, який нині знайомить українських читачів із надбанням світової еротичної культури.

Тому мені дуже захотілося хоч якось віддячити Володимирові Івановичу за тривалу творчу дружбу. І я запропонував підготувати і видати до його 70-річчя збірку перекладів, які він робив для наших часописів: від найдавніших — до сучасних авторів. Це мала бути дуже цікава книжка!

На жаль, життя внесло свої корективи. Володимир Іванович не зможе порадіти цій книзі: 24 грудня минулого року його не стало. Та й загальновидавнича криза відсуває у часі вихід збірки.

І все-таки ми вирішили відзначити ювілей В. І. Митрофанова. У нинішньому випуску «Леля-ревю» — перекладені і опрацьовані ним твори. Вони готувалися для поточних номерів, та ми вирішили зібрати їх під одну обкладинку — нехай це буде журнал його пам'яті.

Володимир Іванович був яскравим представником блискучої української перекладацької школи. Завдяки йому ми з вами прочитали рідною мовою твори Ернеста Хемінгуея, «Пригоди Тома Сойєра» Марка Твена, «Хатину дядька Тома» Г. Бічер-Стоу, «Сніданок у Тіффані», «З холодним серцем» Трумена Капоте, «Вершника без голови» Майн Ріда, «Кульбабове вино», «Найкращий із часів» Рея Бредбері, «Все королівське військо» Р. П. Уоррена, «Мертву зону» Стівена Кінга, багато інших творів.

Знайдіть і перечитайте хоча б одну з названих книг. Погортайте старі випуски журналів «Всесвіт», «Лель» і «Лель-ревю» — Володимира Івановича ви зустрінете в них також під псевдонімами Ладим Старокіт або Володимир Іванів. Врешті, перечитайте нинішній випуск «Леля-ревю». Щоразу на вас чекають зустрічі зі словом, яке огранив справжній Майстер. Зустрічі, які триватимуть довгі роки, доки житиме українське слово.

Сергій Чирков,
головний редактор журналів «Лель» і «Лель-ревю»

® лель-ревю

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЖУРНАЛ
ЗАРУБІЖНОЇ ЛІТЕРАТУРИ
ТА МИСТЕЦТВА
ПРО КОХАННЯ

№ 1 (30) 1999

Засновник і видавець — фірма "Деркул"
(свідоцтво про реєстрацію:
серія КВ. №849 від 22.07.94).
Журнал видається з червня 1994 року.

Головний редактор
СЕРГІЙ ЧИРКОВ.
Редактор відділу фольклору і літературних раритетів
МИКОЛА СУЛИМА.
Начальник комп'ютерного центру
ВЛАДИСЛАВ ЧИРКОВ.
Літературний редактор
ВАЛЕНТИНА МИТРОФАНОВА.

Макет Владислава Чиркова.

На 1-й, 2-й, 3-й, 4-й стор. обкладинки та постері — фото Андрія Грейжі

Підписано до друку 27.02.99
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 254119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель".
Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул".
Тел.: (044) 211-02-68.

Друк — УкрНДІСВД, вул. Кіото, 25.

Індекс 74288.

Борис ЙОСЕЛЕВИЧ

МЕТАМОРФОЗА

Оповідання

Марія і сама не змогла б сказати напевне, коли почала відчувати відразу до чоловіка, — найімовірніше, відчувала її завжди. І це при тому, що чоловік аж ніяк не заслуговував на таке до себе ставлення. Молодий стильний красень, відомий у минулому баскетболіст, він на той час, коли Маріїне ставлення до нього визначилось остаточно, «коштував», за термінологією американців, не менш як півмільйона доларів, отож знехтувати такими грішми означало б добровільно розписатись у власній глупоті.

Анонім. 1925

Приблизно такі були аргументи Анджели, Маріїної подруги ще з шкільної лави. Годі уявити собі щось менш сумісне, ніж це двійко нерозлучниць: крига й пломінь, як сказав би поет. А проте між ними таки існували неусвідомлені точки стику, секрет чого належало б шукати у магнетичному взаємотяжінні тих якостей, що їх, бувши аж занадто в одної, бракувало другій.

Складно, скажете ви і матимете слушність. Але в тім-то й загадка жіночої ментальності, що чим елементарніша вдача, тим складніше її збагнути. Зрівноважена, навіть трохи флегматична Марія знайшла споріднену душу в Анджелі, прозваній за відверту пристрасть до протилежної статі «волокушею», — і це ще об тій порі, коли в її однолітків тільки-но проклькувались математичні здібності чи музична обдарованість. У восьмому класі вона уславилася тим, що затягла до жіночого туалету шкільного Ломоносова — Сашка Гридіна з паралельного класу — й примусила приголомшеного зубрила гвалтувати її. Та хоча й «гвалтівник» був видимо не від того, замислене здійснити не вдалося через хвилювання та розгубленість обох. Одначе цей сумний досвід мовби запліднив Анджелину сексуальність, усунувши останні перепони (якщо припустити, що такі існували) на шляху до заповітної мети.

А далі пішло-поїхало, аж поки настала черга вчителя фізики, що не встояв перед своєю ученицею, яка оголилася в його кабінеті. Та коли постало питання про оцінку за чверть, фізик рішуче відмовився визнати її знання відмінними, апелюючи до совісті, честі та професійного обов'язку.

— Виходить, позбавити мене дівочості ваші честь, совість та обов'язок не заважали? — сміливо подивилась йому в очі Анджела.

Фізик не витримав, заметушився і того ж таки дня подав заяву про звільнення у зв'язку з переходом на іншу роботу, переїздом до іншого міста, від'їздом до іншої країни. А Анджела залишилася при власному інтересі: ні знання законів фізики, ні інших, куди важливіших і потрібніших знань, — судячи хоча б з того, що й на порозі тридцяти позосталася коником-стрибунцем, що зриває квіти втіхи, з яких, річ відома, не складеш букета.

А Марія лишилася незайманою до першої шлюбної ночі, та коли згодом чоловік, заколисаний її байдужістю, яку він приймав за покірливість, спробував трохи урізноманіт-

нити форми сімейного сексу, вона рішуче повстала. І тоді Анджела, котра поклала на себе роль добровільної наставниці, уперше дала зрозуміти подрузі, що вважає її дурепою. Мовляв, нікому ще не вдавалося вдержати при собі мужика, позбавляючи його заборонених утіх. Та й що можна запропонувати натомість? Читати в ліжку листа Тетяни до Онєгіна?..

— Але ж ти й сама визнаєш, що заборонених...

— Визнаю, та що з цього випливає? А те, що заборонений плід солодший, особливо у роті.

— У... у чому?

— У роті, любонько, у роті! Ти ж нічого не маєш проти бананів, а тим часом у них форма пеніса, що, як на мене особисто, тільки додає їм смаку.

— Ми з тобою надто різні. З чого тобі зиск, з того мені збиток. Коли чоловік намагається отією своєю штукою прослизнути мені між ноги, я відчуваю, що мене нудить, наче від блювотиння.

— А ти уявляй собі щось приємніше.

— Що, наприклад?

— Ну, вибачай, але тут я тобі не порадниця...

Одного вечора, коли Маріїн чоловік був у тривалій відлучці в своїх бізнесових справах, Анджела затягла подругу до себе додому, напоїла якоюсь гримучою сумішшю і тільки по тому відрекомендувала їй молодика, котрий доти ховався у ванній кімнаті.

— Він хоче нас ужити, — із зворушливою безпосередністю пояснила його присутність Анджела.

— Н-ні-з-за-що! — з п'яною категоричністю відкинула Марія молодикові зазіхання.

— Тоді він уживатиме мене, а ти спостерігай, набирайся розуму.

Ближче до ночі, розворушена побаченим і знесилена випитим, Марія все-таки дала спільникам підкорити себе їхній волі. Анджела вигадувала для неї пози й притримувала її, щоб не надумала брикатись, але побоювання не справдилися. Марія начебто притерпілася до такого ненависного їй сексу, давши взяти себе і спереду, і ззаду, і тільки похлинувшись спермою, запротестувала. Могло здатися, що між подругами перебіг чорний кіт, але через кілька днів Марія, не будучи злопам'ятною, знову прийшла до Анджели, маючи вигляд провинної собаки, й навіть перепросила за нібито зіпсуту втіху.

Фото Юрія ЮХАЦКОВА

І ось, як завершальний штрих, божевільна ідея щодо розлучення з чоловіком — і вже звична останнім часом реакція Анджели:

— Дурепа!

— Це ще треба довести, а ось те, що я його не кохаю, — факт.

— А кого ж ти кохаєш?

— Сама намагаюсь розібратися. Відчуваю, що відповідь десь поруч, досить рукою сягнути — і...

— Що?

— Нічого. Порожнеча.

— А що... — Анджела пильніше придивилася до подруги. — А що, як ти хочеш мене?

— І, не давши почервонілій Марії стямитися, почала зумисне повільно, наче перед чоловіком, роздягатись.

То був шалений день... шалена ніч... шалений тиждень... Марія квітла й пахтіла. Повернувшись з від'їзду, її чоловік здивовано втупився у свою половину, що стала невпізнанна: ані сліду недавньої нервозності, ані тіні відрази до нього. Та коли він, розпинаючи Марію на подружньому ложі, спробував вивідати в неї таємницю такої дивовижної метаморфози, то дістав у відповідь лише загадкову потішену усмішку.

З російської переклав Ладим СТАРОКІТ

РУБОКО ШО

ЛЮБОВНІ

Темно-червоне небо
грозою ущерть набухає
наче при доторку
милої
спраглий мій корінь

Мені ти віддаєшся без вагання
на ліжко
поспіхом лягаєш
як птиця з гілки
з пліч злітає плаття

**Танка — найдавніший жанр японської поезії — п'ятивірш на теми кохання, розлуки, мандрів, пір року. Найбільшого розквіту досяг у X—XIII століттях.*

УКІЙО-Є. «Картинки мерехтливого світу». Японія. 30-і роки XX ст.

Танка

❤
Хмаринкою
в пальцях
зачіска темна твоя
ти як лебідка
на ложі

❤
Зірвавши кімоно
ти в човник сіла мій
від берега веслом я відштовхнувся
до островів поплив
П'яти Озер

❤
Невимовні вродливиці
пурхають між орхідеями
а я на терасі
над берегом
сам

❤
Вгору по стегнах
ковзаю устами
гнучкий обціловую стан
міцно накривши рукою
пристрасті ластівку

❤
Як вчора з полудня
надпили ми з чаші блаженства
спинилося сонце
у подиві щирім
над Фудзі

❤
Вона сумна
душі її не кривдь
до остогидлих любощів не змушуй
лиш ласкою
до себе приверни

❤
На берегах нерівних
Такасаю
ти як потік поміж кущами в'єшся
з моїх шалених
вислизаєш рук

❤
Руками квапно
груди затулила
і погляд у бентезі одвела
нездатна вдень
здолати соромливість

❤
Над власним тілом
губиш владу ти
немов гроза яка безповоротно
спішить метнути
блискавку у світ

Переспівав Роман Качурівський
зі Львова

❤
Он крізь серпанок
міст постає над Сідзімі
серце охоплює тремт
саме ось тут я
радістю впився уперше

❤
Ти зрадила мене
з купцем продуктів
і я про гроші думаю лише
щоб знов за них
тебе собі вернути

❤
Вогка троянда
знов пелюстки
розпустила
щастя згубилось
словом на язиці

❤
З усміхом
скидаєш кімоно
просиш відвернутися
груди маленькі
чуття безмірні

❤
Входиш виходиш
б'єшся в одні ворота
вчора в долонях лялька
нині в руці
вогонь

❤
Тебе
над вродливих вродливу
заманюю в темінь цілунком
папороть ноги лоскоче
човен відходить в ніч

❤
Ти скрикнула
стиснувши в пальцях жезл
і знову тиша
навкруги
глибока

❤
Пояс дівочий був колись іншим
розв'язаний
нині ж переплітаєм в саду голоси
ти мою руку ведеш обережно
до нефритових власних воріт

❤
Нам випала зустріч
біля ріки
в долині Жовтих Джерел
яшмовим прутиком я тебе
підганяючи лоскотав

❤
Руками квапно
груди затулила
і погляд у бентезі одвела
нездатна вдень
здолати соромливість

Утагаво УТАМАРО (1753—1806). Кольорові ксилографії

ЧИ ЛЕГКО ВАС КОХАТИ?

1.

Коли ти разом з коханою людиною, твоя душа спокійна?

А — Завжди.
Б — Майже завжди.
В — Час від часу.
Г — Майже ніколи.

2.

Якби запропонували за допомогою малюнка охарактеризувати ваші стосунки, ти obереш:

А — Оркестр.
Б — Дім.
В — Грозу.
Г — Море.

3.

Якщо ваші думки не збігаються, ви свариться?

А — Ні.
Б — Часто.
В — Інколи.
Г — Майже ніколи.

4.С

Тобі спадало на думку, що твій партнер:

А — Міг би у дечому стати кращим.
Б — Незвичайна особистість.
В — Звичайна людина.
Г — Незамінний саме такий, як є.

5.

Поцілунок двох коханців — це:

А — Прояв сексуального потягу.
Б — Потреба у ніжності.
В — Вияв почуттів.
Г — зашифроване любовне послання.

6.

Ви пристрасно цілуєтеся:

А — Дуже часто.
Б — Часто.
В — Вряди-годи.
Г — Майже ніколи.

7.

Коли кохана людина у від'їзді, що ти відчуваєш?

А — Ностальгію.
Б — Печаль.
В — Неспокій.
Г — Байдужість.

8.

Для пари найголовніше:

А — Кохання.
Б — Упевненість у взаємності.
В — Хороше ставлення одне до одного.
Г — Взаємна повага.

9.

Коли ви разом, то:

А — Ти вільно висловлюєш почуття.
Б — Тобі подобається демонструвати розкутість.
В — Інколи здається, що тобою нехтують.
Г — З'являється почуття захищеності.

10.

Ви найчастіше розмовляєте про:

А — Роботу.
Б — Друзів.
В — Вас двох.
Г — Плани на майбутнє.

11.

У партнерові ти найбільше цінуєш:

А — Зовнішність.
Б — Вміння спілкуватися.
В — Силу характеру.
Г — Розум.

12.

Як з часом мають змінитися ваші стосунки:

А — Думаю, що поліпшаться.
Б — Погіршаться.
В — Не зміняться.
Г — Не знаю.

ДЗЕРКАЛЬНИЙ ЗАЛ

ПІДРАХУНОК ОЧОК

Визначте свій профіль у залежності від домінування тієї чи іншої літери. Якщо котрісь дві літери зустрічаються приблизно однакову кількість разів, шукайте свою характеристику на межі двох профілів.

ПРОФІЛЬ А

(переважають відповіді на цю літеру).

Ви часто мріяли про повне злиття з коханою людиною. Нині прийшло почуття впевненості, захищеності, вдоволення. Ви сподіваєтеся на вміння партнера захистити вас від складнощів буття, на його сильний характер. Духовна близькість, на ваш погляд, має гармонійно переходити до цілковитої і постійної фізичної близькості. На друзів гаяти час не хочеться. Удвох ви почуваєтеся самодостатніми, і стороння присутність вас швидко стомлює.

ПРОФІЛЬ Б

«Парне» існування не завжди відповідає вашому способу життя, але й цього треба вчитися. Приймаючи рішення, ви не цікавитеся думкою коханої людини — не тому, що не довіряєте, а швидше за звичкою, стосунки з партнером для вас не перетинаються з дружніми, родинними чи стосунками по роботі. Важко сказати, від чого залежить така позиція: або ви раніше встигли зазнати розчарування у коханні, або дається взнаки природна схильність до самостійності та незалежності, які залишилися від отроцтва.

ПРОФІЛЬ В

Вами керують любов і пристрасть, ревнощі і бажання ніколи не віддалятися від коханої людини. Ви досить об'єктивна особа, але доти, доки справа не торкнеться кохання — поринувши в нього, ви одразу втрачаєте голову від ревнощів, які майже ніколи вас не полишають. Сварки на цьому грунті стають для вас звичними. Проте вони часто закінчуються любовними освідченнями і пристрасними поцілунками. Але слід знати міру: це, врешті, може набриднути. Вам, звичайно, непросто жити в парі: неспокій і тривога — ваші постійні супутники.

ПРОФІЛЬ Г

Вам вдалося утворити пару, дуже близьку до ідеальної. Між вами панує цілковита гармонія. Кохання встигло розквітнути і зміцнитися. Ви не обійдені взаємністю, співчуттям, симпатією. У вашому житті вистачає місця різним інтересам, але кохана людина — на першому плані. Відстань та інші труднощі — для вас не завада. Ви розумієте одне одного навіть не з півслова — досить погляду. Здається, нема жодної причини, здатної спричинити розлад.

Фото Віталія РАЙЧЕНКА

Лист тостий

Пише тобі молочно-вершкова неваляшка Герда Хаген, що давно уже не мешкає у Стокгольмі. Бо що мені з тих еркерів та пілонів, та й з усієї архітектурної готики, коли в голові у мене сама лиш еротика. Хоч я ще й пам'ятаю часи, коли на думці мала тільки еклери та еркери. От не пригадую лишень, що тут від кондитерської справи, а що від архітектури з її середньовічною патиною, з усіма її мікротріщинками й темними плямами.... Не дай мені Боже ні мікротріщинок, ані темних плям!

Архітектура мого палкого тіла зовсім нещодавно набула інших законів розвитку. Від цих мимовільних законів я мало не почала коровіти... Сама розваж: усі країни Європи і навіть Японія схибнулися на ящурному вірусі 0-09. А Англія, як ти знаєш, від нас недалечко. От і почалося: на різницях — цілодобовий рев, покупці молока не беруть, а мій татусь Анкел Хаген, знай промишляє тим, що вершки до Стокгольма продає. У нього й холодильники, й морозильники, й сепаратори, а що вже збут налагоджено — то й фінів завидки беруть. Навіть росіяни вершки в нас купують. Чи то їхня Вологда під землю запалася, чи то вся Валдайська низина геть згинула. А мені тільки радість: у татуся справи йдуть, і я як сир у

ТИ ХЕНЬ ЛУНЬ

Хай, Петра!

маслі качаюся, та ще й інтрижки плету, дію збивальних чоловічих товкачів на собі перевіряю. Та всі вони без вигадки, ці товкачі, а бешкетні то й зовсім перевелися. Чи то через лінощі, чи то з якоїсь іншої причини: ось молока тепер у Стокгольмі не п'ють — вірусу бояться; яєць не їдять — сальмонельоз їх страхає. Всі стали такі пісні, що я вже починаю думати, чи не вирушити мені в турне по результати батькових вершків. Голова ж то в мене навіжена. А татусь мене послухав та й каже:

— І чого б то Герді нашій Бог дав такою дурепою бути... Узялася б ти до реклами батькової фірми у Стокгольмі: маємо столітні традиції, та й тебе майже кожен здоровий чоловік у цьому шанованому місті знає. До того ж люблять тебе там. Як концерт — так і аншлаг... Та я на твою матір за все життя стільки не дивився, як вони на тебе за дві години шоу вирячаються.

— Уже не вирячаються, тату, а тільки глипають. Якщо так і далі, таточку, піде, то покину я к бісу і шоу-бізнес, і середньовічну архітектуру і попрохаю політичного притулку в росіян, на Соловках. Там, либонь, мужики молоко ще п'ють і не скоро почнуть манкірувати...

— Як знати, доню, як знати... Ти краще нашим мужикам форму поверни. А мені — прибутки, що з давніх-давен не переводилися. Корівки — одна в одну, молоко найвищої жирності, луки заплавні, а поглянеш на малечу нашу — всі поспіль миршаві. Батьки ж бо молока не п'ють, вершків-сметанки не споживають, понавигадували якихось фітобактеринів та гербалайфів. Так незабаром і всі народи землі почнуть напряму сінажем заправлятися... Подумай, Гердо, як воно тоді нам на цій планеті буде. Незатишно — самих твоїх форм надовго тобі не вистачить.

— І то правда, татуню. Пора викинути на смітник усяку готику і залучити до діла еротику... Оплати-но ти мені кільканадцять дизайнерів та добрих мастаків, а про решту не турбуйся.

— То, може, щось і на рекламу докинути?

— Ну, це вже занадто буде. А я навіщо? — обурилась я на його нерозумну пропозицію.

Отож заорендували ми на тиждень міський дельфінарій. Дельфінів там якраз не було — поїхали на гастролі в Осаку. Я звеліла ретельно вимити басейн, наповнити його нашим фірмовим молоком, тоді встановити над акваторією телекамери, а екрани фірми «Філіпс» розміром у десять квадратних метрів виставити перед входом. Перехожі мали добре бачити, що я вирішила прожити в басейні тиждень і допускати до себе першого-ліпшого чоловіка — і при цьому не завагітніти, бо ж у нашого фірмового молока така жирність, що ніяких контрацептивів ні мені, ні будькому з моїх партнерів не буде потрібно.

Другого дня до мене в басейн була черга. Але я мала свій пунктик: з десятка претендентів до мене допускався лише один, котрий за контрольний час випивав найбільше з усіх десятьох молока, — і тільки за молоко вони й платили... Що тобі сказати — двічі на день до того величезного дельфінарію приїжджало по десять повних молоковозів! І на десятий день мій старий заблагав:

— Кінчай своє бля...во, а то я зірву поставки в Росію!

І це він називає бля...вом!.

А ось подружка моя, мила фрекен Елізабет, — то та ще далі пішла: у величезному скляному кубі на центральній торговій площі свого занюханого містечка розбила на цілий інкубатор яєць і тим спромоглася довести всім без винятку чоловікам — за реєстром тамтешньої мерії, — що їхнім чоловічим яйцям аж ніяк не вадять яйця курячі... Та ще й гоголь-моголь, збитий у тому кубі, продала не за один гульден. Нас обох потім по телевізору показали — її в яєчних білках, а мене в молочних вершках. Там нас навіть міністри облизували, аби підтвердити, що немає в нас ні сальмонели, ні вірусу 0-07, 0-08, 0-09... — біс їх пригадає, скільки там було тих урядових мужиків і представників ділових фірм... Вони все лизали та лизали нас аж за північ. Телебачення навіть відмінило трансляцію престижного футбольного матчу... Але і я, і фрекен Елізабет усе-таки завагітніли. Тепер народяться в нас діти НАЦІЇ — зауваж, Петра, діти ЗДОРОВОЇ, СИТОЇ НАЦІЇ, а не оті безробітні східноєвропейські хирляки, котрі від своїх урядів навіть талонів на безкоштовне харчування не отримують. Чесно кажучи, тільки їх мені і жаль... А наших карапузів ростимемо всім миром!

Бувай же, Петра, хай! Пиши.

І ось що неодмінно перекажи Ти Хень Луневі. Я дуже далека від політики, але в тому, що ми з Елізабет завагітніли здоровими ситими малюками, — і тільки в тому, — я вбачаю наше національне піднесення і кожній жінці в будь-якій точці земної кулі щиро зичу того самого.

З російської переклав
Ладим СТАРОКІТ

З ДАЛЕКОГО МИНУЛОГО

Франсуа де БЕЛЬФОРЕ

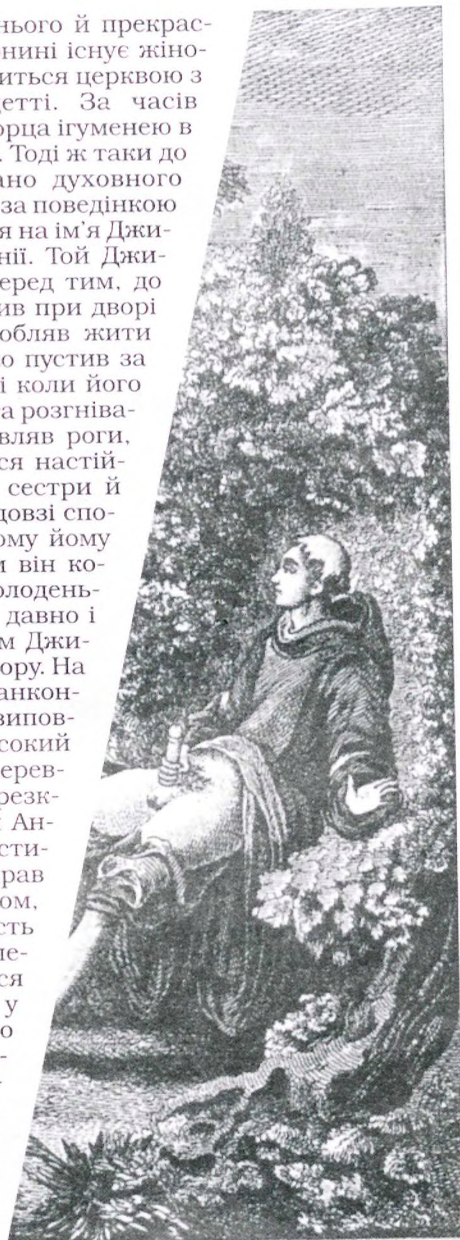
КРИВАВА СПОКУТА

Оповідання

ПОБЛИЗУ стародавнього й прекрасного міста Анкони і донині існує жіночий монастир, що славиться церквою з малюваннями Лоренцетті. За часів правління Людовіго Сфорца ігуменею в ньому була мати Лавінія. Тоді ж таки до монастиря було прислано духовного наставника та наглядача за поведінкою черниць, такого собі ченця на ім'я Джиліоло, рідного брата Лавінії. Той Джиліоло років за двадцять перед тим, до прийняття постригу, служив при дворі герцога Пармського і полюбляв жити на широку ногу. Він швидко пустив за вітром батькову спадщину, і коли його обклали з усіх боків лихварі та розгнівані чоловіки, яким він наставляв роги, Джиліоло зрештою послухався настійних порад своєї доброчесної сестри й подавсь до монастиря, де невдовзі сподобився чернечого сану. В цьому йому посприяв сам єпископ, з яким він колись пив-гуляв та упадав за молоденькими кралями. Але то було так давно і так далеко від Анкони, що й сам Джиліоло ледве пам'ятав ту хмільну пору. На час призначення наглядачем в анконський жіночий монастир йому виповнилося сорок років. Був він невисокий на зріст, статечний, з випнутим черевцем, білими пухкими руками та брезклим обличчям і мав серед городян Анкони славу вельми побожного християнина. У соборі за урочистих відправ він стояв поряд із самим єпископом, сповідатися в нього вважали за честь найзнатніші городянки, і рідко який перехожий, побачивши його, не спинявся і з шанобливим поклоном не просив у нього благословення. Та коли Джиліоло прибув у монастир і оселився в ігуменській келії, його одразу ж обсіли спогади про давні походеньки та захоплення прекрасним жіноцтвом. З допомогою всіляких нехитрих вигадок він почав зближуватися з гарненькими черничками, і не одна з них, знуджена одноманітним монастирським життям, погодилась розважитися з ченцем у ліжку. Траплялися, щоправда, й гордячки, які відмовляли йому, проте хитрий Джиліоло погрозами та накладанням епитимій зрештою укоськував і їх, тим більше, що мати-ігуменя охоче заплющувала очі на його каверзи.

Отак і повелося: щовечора довірена черниця приводила до келії Джиліоло молоденьку послушницю, буцімто на сповідь. Натяками та манівцями дівчина вже була підготовлена до того, що мало статися з нею далі, і, залишена наодинці із Джиліоло, дивилася на нього зляканими очима та боязко тулилася до стіни. А Джиліоло, масно всміхаючись і облизуючи свої товсті губи, брав її за руку і притягував до себе. Дівчина, вся тремтячи, не сміла опиратись і покірливо сідала йому на коліна. Джиліоло бурмотів благочестиві слова, а рука його тим часом ковзала по тріпотливому юному тілу, побіжно розстібала комір, і темна тканина спадала вниз, оголюючи тендітні молочно-білі плечі, самий вигляд яких доводив розпусника до шалу.

Анонім. У картезіанському монастирі. Гравюра. 1741

Франсуа де Бельфоре (1530—1583) — французький письменник доби Відродження, учень і послідовник Маргарити Наваррської. Починав як історик і навіть був призначений офіційним історіографом Франції; одначе в редагованих ним «Анналах» французької історії виявилося стільки помилок та перекручень, що король негайно позбавив Бельфоре цього почесного звання. Що ж до історії літератури, то в неї невдатний історіограф увійшов як автор багатьох компілятивних перекладів-переказів, зокрема, «Трагічних історій», узятих із італійських творів Банделло» (1580), де помітне місце посідає еротична тема. Одну з цих історій і пропонуємо увазі читачів.

Приголомшена й геть перелякана дівчина боялася й поворухнутись, а Джиліоло і далі звільняв її від убрання. Крізь загратоване вікно келії на ліжко падали останні промені призахідного сонця, надаючи оголеному дівочому тілу медового відтінку, і Джиліоло, не спускаючи з нього хтивих очей, квапливо роздягався сам. І ось уже невинна й чиста, мов щойно розквітла духмяна квітка, бідолашна дівчина ледь дихає у його обіймах, а розпусний чернець вкриває її плечі, груди та шию палкими поцілунками. Його збудження щомить наростає, він гладить і цілує пружний живіт та шовковисті стегна, а м'який пушок, що прикриває заповітну щілину, вкидає його в дрож. Нечестивець уже не має сили стримувати себе. Його обійми раптом стають несамовитими й чіпкими, з горла вихоплюється ревіння, він бгає ніжне дівоче тіло, заганяє в нього нігті, залишаючи криваві подряпини. Дівчина намагається випручатись, шарпається і стогне, та її стогін лише доливає олії у вогонь ницої пристрасті Джиліоло; він засаджує свого отвердлого списа у жаданий отвір і починає нестямно і сласно здригатися. Та уже й вивергнувши сім'я, він і далі гарцює на своїй безпорадній лошичці, гучно сапаючи, стискаючи її тіло аж до хрускоту в кістках і вже не цілуючи, а кусаючи до крові сніжно-білу шкіру...

Цілу весну й ціле літо Джиліоло втішався життям, об'їдаючись від щедрот багатої монастирської кухні та віддаючись сласним забавам з молоденькими черницями. Та ось на початку осені сталося так, що послушниця на ім'я Сандра, висока та струнка сімнадцятирічна дівчина, котра одна з перших стала його здобиччю, нараз відчула, що зайшла в тяж. Вона зі слізьми звірилася Джиліоло, благаючи його придумати що-небудь, що відвернуло б від неї гнів матері-ігумені. Її зізнання неабияк спантеличило розпусника. Про вагітність молодої черниці могли дізнатись у місті, і тоді Джиліоло спіткали б такі великі прикрощі, що він наперед тремтів на саму гадку про них. Звісно, можна було б зайти у змову з Лавінією і замкнути Сандру в потаємній келії, аж поки вона розродиться, та він не мав певності, що й тоді таємниця не вийде поза мури монастиря. А тут ще Джиліоло згадав, як на те, про одного ченця, котрого за наругу над юною послушницею прилюдно розіп'яли на міському майдані Анкони, і аж облився холодним потом, уявивши собі, ніби це його, Джиліоло, везуть на віслюку до місця ганебної страти. Тим часом Сандра сиділа на ліжку в його келії і з її великих очей котилися сльози. Джиліоло в задумі ходив сюди-туди перед нею. Перебираючи подумки різні способи порятунку, він зрештою спинився на крайньому: Сандра мусить нагло померти, притім померти так, щоб на нього самого не впало й тіні підозри. І в голові його визрів достоту диявольський план. Вивідавши у дівчини, що ніхто в цілому монастирі, крім них двох, ще не знає про її вагітність, він узявся до здійснення свого чорного задуму. Після вечірньої молитви він звелів Сандрі потайки від усіх спуститись у монастирський підвал. А згодом, перечекавши, доки на стародавні мури спаде нічна сутінь, подався туди й сам.

Під монастирем були склепи, куди за давніх часів складали тіла знатних небіжчиків. Постійна прохолода й сухе повітря у підвалі не давали тілам гнити, отож здавалося, ніби в тих нішах, у відкритих кам'яних домовинах сплять вічним сном живі люди. До візерунчатих грат, що відокремлювали склепи від підвальної монастирської каплиці, іноді приходили черниці, щоб помолитись і попрохати в покійників заступництва за них у царстві небесному. Тут і застав Джиліоло нещасну дівчину: вона стояла на колінах, у насунутому на низько похилену біляву голівку каптурі. Чернець передав їй запалену свічку, відімкнув гратчасті двері й увійшов до усипальні, зробивши Сандрі знак іти за ним. Темрява оповила дві постаті, що посувалися німотним підземеллям. Вогник свічки ледь освітлював, куди їм ступити, кидаючи тремтливі тьмяні відблиски на бліде личко дівчини та на кілька найближчих домовин, у яких лежали синьолиці мертвяки, зчепивши на грудях висхлі пальці. Спинившись посеред кам'яної долівки й поставивши перед собою свічку, Сандра знов уклякла на коліна, а Джиліоло огледівсь і чутко прислухався. Вони були в усипальні самі, і жодного звуку не долинало від розчинених дверей. Сандру тіпав невтримний дрож. Джиліоло безгучно підступив до неї ззаду і, відкинувши з її голови каптур, учепився пальцями в тендітну дівочу шию. Хруснули, ламаючись, кістки, по тілу нещасної жертви перебігла сильна судома. Джиліоло перекинув дівчину на долівку й навалився на неї зверху, не випускаючи шиї. Її передсмертні конвульсії відгукнулись у його чреслах сласним дрожем. Відчуття, що його він оце зазнавав, було нове й несподівано гостре. Посиніле обличчя Сандри відкинулося назад, з рота вихопилося хрипіння. І останнє здригання жертви викликало в Джиліоло, цього чудиська у людській подобі, таке бурхливе виверження сімені, якого він ще ніколи не звідував. То була чи не найсолодша мить у його житті. Та хоч плоть його дістала полегкість, проте хижа душа не вситилася. Не тямлячи себе, він і далі стискав шию мертвої дівчини й наважував на обм'якле тіло, кусав уже холодні губи, щоки та підборіддя і при цьому гарчав, наче пес, що гризе кістку. Лише за півгодини, коли труп укрився подряпинами від його нігтів та ранами від зубів, Джиліоло відповз від нещасної жертви і звів дух. Тоді облизав свої закривавлені губи, витер об Сандрину одіж перемазані кров'ю руки й узявся до другої частини свого сатанинського задуму. Він поклав ще не закляклий труп дівчини в одну з кам'яних домовин, посунувши перед тим мерця, що там лежав, а потім трохи підняв того мерця, розчепив його скоцюрблені пальці, з хрускотом розігнув задубілі лікті й наклав ті жаскі руки на шию дівчині — так, щоб збоку здавалося, ніби покійник звівся в домовині й дотягся своїми кощавими кінцівками до ніжної дівочої шиї і стис її мертвою хваткою. Це страхітливе видовище так вражало око, що нечестивий чернець аж засміявся, вдоволено потираючи руки. Наостанку він кинув поруч з тілом Сандри ключа від усипальні й, залишивши двері розчинені, подався геть з підвалу. Ніхто не побачив, як він темними переходами дістався своєї келії.

Уранці його збудив стукіт у двері. На порозі став старий ключар, котрого послала до Джиліоло ігуменя. Чернець поспішив до Лавінії і дізнався від неї про страшну знахідку в монастирському склепі. Виявилося, що ключар, обходячи вранці підвал і помітивши відчинені гратчасті двері до усипальні, увійшов туди й побачене жахіття мало не потьмарило йому розум. Він чимдуж побіг до ігумені, а та, не повіривши йому, спустилася до підвалу сама... Джиліоло, слухаючи розповідь Лавінії, зляканo вирячив очі й раз по раз хрестився. На думку ігумені, Сандру спостигла покара за гріхи, і чернець охоче погодився з нею. Відтак вирішили тримати всю пригоду в глибокій таємниці, Сандру нишком поховати у тому ж таки склепі, а на двері усипальниці почепити новий надійний замок. Два клю-

чі від нього мали зберігатися тільки в ігумені та ключаря.

Лавінія довго не могла заспокоїтись, і її дражливість та страх наклали відбиток на життя всього монастиря. Черниці, відчуваючи недобре, принишкли й зачаїлись у своїх келіях, і тільки Джиліоло, мов нічого й не сталося, і далі віддавав належне ситим наїдкам і кожну ніч проводив з котроюсь із дівчат. Життя його плинуло розмірено, він рідко залишав монастир, хіба лиш іноді вирушаючи до міста, щоб пристати до якогось церковного свята чи висповідати ту чи ту анконську даму.

Одної ночі, місяців через два по загибелі Сандри, він, як звикле, тішився у ліжку з юною послушницею на ім'я Лючія. Поперва́х усе йшло своїм звичаєм: розпусний чернець лапав дівчину, покусував її свіжі губенята та рожеві пиптики на ще не розвинених грудях, гладив стегна та шовковисте волоссячко проміж них. А після злягання, притомившись, задрімав, усе ще обіймаючи Лючіїні плечі та груди. У напівсні його долоня лягла на ніжну шию дівчини, і тут Джиліоло наразʼ стенувся. Спомин про заворожливе відчуття, звідане ним у Сандрину смертельну мить, палючою хвилею наринув на нього, і до дівочої шиї майже несамохіть метнулася й друга його рука. Пальці ченця вже годі було відірвати від тендітної горлянки; все його тіло звела солодка судома, спонукаючи повторити той шалений захват, і він почав усе дужче стискати горло дівчини. Як і Сандра, вона забилася під ним, і ці конвульсійні здригання ще сильніше збудили Джиліоло. Час від часу він трохи послаблював тиск, даючи дівчині хапнути повітря, та потім знов починав її душити, навалюючись на неї всім тілом і зі сласним стогоном мовби всотуючи в себе її передсмертні муки.

Він жадібно припадав губами до її викривленого судомою рота, душив, попускав і знову стискав пальці. Та невдовзі жагуча нетерплячка геть захлюпнула його, кров у жилах закипіла, і пальці зімкнулися на горлі дівчини з такою несамовитою силою, що нігті аж увігналися в шкіру, видушуючи з-під неї темні краплі крові. По тілу дівчини перебіг судомний дрож, воно вигнулося в агонії, і в цю ж мить розпусний чернець заревів у захваті, куди сильнішому за той, що його зазнав годину тому при звичайному зляганні. А наступної миті Лючіїне тіло обм'якло й безживно відкинулося назад. Та хтивий звірюка й далі стискав його, не в змозі одірватись од жертви. З хрускотом ламалися дрібні кісточки, і шия дівчини в оскаженілих руках Джиліоло перетворювалась у безформне криваве місиво. Лише через годину це чудисько в людській подобі відлипло від задушеної Лючії.

Була глупа ніч. У монастирських переходах панувала темрява, лише подекуди в нішах горіли смолоскипи, кидаючи хиткі плями тьмяного світла на кам'яні стіни та склепінчасті стелі. Джиліоло посувався безгучною тінню. На плечах він ніс Лючіїне тіло, загорнуте в плащ. Біля комірчини ключаря він зупинився.

Двері були незамкнені, він увійшов і, скориставшись із того, що старий спить, обнишпорив його одежу, яка лежала біля ліжка. З кількох знайдених ключів чернець вибрав один, знаючи напевне, що то ключ від усипальні. Не минуло й чверті години, як він із запаленою свічкою в руці та мертвим тілом на плечах зайшов у знайомі гратчасті двері. Від тієї ночі, коли Джиліоло був тут востаннє, ігуменя та ключар встигли навести в усипальні лад. Труп Сандри прибрали і, загорнувши у саван, сховали у віддаленому склепі. Чернець скинув з плечей свою страхітливу ношу і, не гаючи й хвилини, почав лаштувати німу сцену, виявляючи в цьому ділі достоту диявольську винахідливість. Тіло Лючії він поклав упоперек двох домовин, тоді трохи підняв мертвяків, що там лежали, й підтягнув їхні висхлі кощаві руки до шиї та грудей дівчини, вчепивши їх пальцями у її мертве тіло. Потім повитя-

Гравюра за картиною БОРЕЛЯ. Ілюстрація до роману Д. ДІДРО «Тереза-філософ». 1785

гав з домовин ще кілька висхлих трупів і всадовив їх навколо так, ніби вони зібралися на дикий канібальський бенкет, головною і єдиною стравою якого була плоть нещасної дівчини. Він орудував мерцями, наче ляльками: випростував їм руки й нахиляв голови, по кілька разів повертав і пересаджував, добиваючись життєподібності сцени, аж поки лишився задоволений наслідками своєї праці. Та й жаске ж видовище мало постати перед очима того, хто перший увійде до усипальні. Він неодмінно подумає, що мерців, які жадібно простягли руки до голої дівчини, нараз спинила якась потойбічна сила, не давши їм повернутись у свої домовини; заціпеніння напало на них у розпалі страхітливої оргії, і вони заклякли непорушними монстрами, покликаними нагадати живим про незбагненну сатанинську силу, що править душами грішників. У руку Лючії чернець вклав ключа від підвальних дверей і поспіхом подався геть з опоганеної ним усипальні.

Прокинувшись уранці, Джиліоло неабияк здивувався, що ігуменя ще не прислала по нього ключаря. Старий під час вранішнього обходу непевне мав побачити страшну картину в усипальні й доповісти їй. Лише згодом чернець дізнався, що ключар упав з переляку на порозі усипальні, забив голову об кам'яну долівку й надовго знепритомнів. Лавінія, не дочекавшись, пішла його шукати і теж упала непритомна, уздрівши те жахіття за гратами склепів. Джиліоло знайшов їх обох на кам'яних плитах підвалу й на превелику силу привів до тями. Лавінія цілий день не могла й слова вимовити — така була нажахана. Лише другого ранку вона трохи одійшла і зі слізьми упрохала брата спуститись у підвал, визволити тіло нещасної Лючії з лабет демонів і покропити усипальню свяченою водою. Разом із Джиліоло вона відрядила туди й старого ключаря, що трусився зі страху. Підступний чернець тріумфував: Лавінія була впевнена, що в підвалі завелися демони, які викрадають молоденьких дівчат і вбивають їх з нечуваною жорстокістю. Відтепер усі черниці монастиря з ранку до ночі мали проказувати молитви, що відганяли б демонів, а ключар ледь не щогодини ходив кропити гратчасті двері усипальні свяченою водою. Не вдовольнившись цим, ігуменя звеліла прилаштувати до тих дверей одразу п'ять нових міцних замків, наклала на них власну печатку й скріпила задля певності відповідною молитвою. Всі ключі вона забрала собі й не розлучалася з ними навіть уві сні. Тепер головним предметом її турбот стало збереження таємниці. Про жаскі події в монастирському підвалі знали тільки троє: вона сама, ключар та Джиліоло. Ключар не мав звичаю залишати стіни монастиря і з мирянами не знався, отож за нього можна було не турбуватися. Джиліоло присягнувся сестрі, що мовчатиме. А черниці ні про що й не здогадувались, хоча й були занепокоєні дивним нездужанням матері-ігумені й тим, як змінилось її обличчя — на ньому так і застиг неминущий жах. Що ж до відсутності Сандри й Лючії, то їм було сказано, що дівчат перевели до іншого монастиря.

Невдовзі після описаних вище подій Джиліоло вирушив до Анкони побачитися з єпископом, а також відвідати кілька дворянських домів, де його чекали як наставника з віри та зцілителя душевних ран. Довше, ніж звичайно, чернець затримався в домі донни Мауріції, однієї з найродовитіших анконських дворянок, чий чоловік років десять тому загинув у битві при Адананы. Донна Мауріція мала єдину дочку, прекрасну Б'янку, заручитися з якою визнали б за честь найзнатніші юнаки Анкони. Ото до неї і прикипів очима сластолюбний чернець, для годиться побожно перебираючи чотки. Того дня донна Мауріція, сповідуючись, нарешті зважилася зізнатись у своєму давньому гріхові, що його вчинила ще замолоду, коли мало не зрадила свого законного чоловіка, Б'янчиного батька. Один заїжджий дворянин на короткий час запаморочив був їй голову, та, на щастя, далі одного-єдиного поцілунку діло не зайшло. Донна Мауріція прохала Джиліоло накласти на неї якусь єпитимію, на що той лише скрушно хитав головою, даючи зрозуміти, що гріх її надто тяжкий, щоб відбутись звичайним розгрішенням чи єпитимією. Відтак нечестивий чернець удавано замислився. Перед його внутрішнім зором невідчепно стояла гарненька золотокоса голівка Б'янки, а все інше домальовувала його розбещена уява, так що він уже майже не чув, що там каже йому поважна дама. Нарешті Джиліоло завів довгу хитромовну проповідь, у якій намагався напровадити донну Мауріцію на думку, що сподіватися на прощення вона зможе лише тоді, коли її укохана дочка присвятить себе служінню Господові Богу нашому. Донна Мауріція вагалася. Б'янчиної руки просив для свого сина граф Бальдіні, і юний Аверардо був чудовою партією для дівчини, тим паче що й сама вона тяглася серцем до нього. Та хитрий чернець і далі просторікував, наводячи один за одним приклади з Біблії та житєписів святих, і побожна донна врешті здалася: мовляв, коли вже Господь вимагає од неї такої жертви, то вона згодна її принести.

За обідом Джиліоло наминав телячу смаженину з цибулею, пив золотаве ліворнське вино і ласо позирав на Б'янку, що скромненько сиділа з вишиванням на лаві під стіною. Його аж млість брала, коли він уявляв собі, як ця дівчина входить до його чернечої келії, перелякана, покірлива, з очима, повними сліз. Там, за високими мурами стародавнього монастиря, вона не посміє опиратись його домаганням. Усвідомлюючи свою безпорадність, вона буде згідлива й піддатлива, сама скине з себе грубу одіж послушниці й стане перед ним у всьому сяйві своєї незайманої краси. Джиліоло ніби навіч бачив, як стискає в обіймах оголене тіло дівчини, як упивається запахом її маленьких грудей, як стискає долонями м'які опуклості задка, як обціловує її всю, від кінчиків золотих кіс аж до пальчиків гарненьких ніжок... Усмішка грала на його пухких губах, він не до речі кивав головою, впівуха слухаючи донну Мауріцію, що сиділа поряд і щось йому говорила. Нарешті, попрощавшися з цією поважною дамою і взявши з неї обіцянку найближчим часом привезти Б'янку до монастиря, чернець заліз на свого старого гнідка і підтюпки потрюхикав назад.

Через три дні, пізньої надвечірньої години, проходячи безлюдним монастирським коридором, Джиліоло побачив щось таке, що змусило його враз прикипіти до місця. Біля стіни, на яку крізь загратоване вікно падав останній багряний промінь сонця, стояла, скромно втупивши очі долу, юна Б'янка, вбрана як послушниця. Приголомшений чернець почав її розпитувати, і вона, не підводячи очей, тремтливим голосом пояснила йому, що до монастиря її привезла сьогодні мати й віддала під опіку ігумені, отож відтепер вона монастирська послушниця, цілковито покірна волі матері-наставниці та отця Джиліоло. Ченцеве обличчя розпливлось у широкій усмішці, а в примружених очах зблиснув хтивий вогник. Він жестом звелів юній послушниці йти за ним. І що ближче вони підходили до його келії, то сильніше збудження ним

Мартін ван МЕЛЬ. Бельгія. Гравюра. 1907

оволодівало, а коли він впустив туди дівчину, ввійшов слідом і замкнув за собою двері, то вже ладен був наче звір накинутися на Б'янку, роздерти на ній одіж, вергнути юне тіло на ліжко й досхочу впитися його чистою, невинною красою. Та він зволодів собою і, як справжній ласолюб, відстрочуючи втіху, завів мову про те, що тепер, ставши його духовною дочкою, Б'янка повинна в усьому коритись йому і робити все, що він звелить. Не забув згадати й про праматір Єву, що стала перед Адамом в усій своїй непорочній наготі. Б'янка мовчки тулилася до стіни, зі страхом та соромом слухаючи скрадливе просторікування блудливого ченця. А коли той заговорив про солодкість первородного гріха, вона уперше звела на нього свої великі, повні сліз очі, в яких були безпорадність та німе благання, і ледь чутно запитала, що вона має робити. Аж зайшовшись від захвату, Джиліоло звелів їй роздягтися, та, побачивши, що дівчина не в змозі й рукою поворухнути, сам нетерпляче зняв з неї послушницьке вбрання. Б'янка не озвалась і згуком. Невимовно прекрасна у своїй юній дівочій наготі, вона мовчки лягла на ліжко й соромливо скулилася, підібгавши під себе ноги.

Джиліоло квапливо роздягся, весело поплескав себе по гладкому животі й почухав між ногами, поїдаючи дівчину хтивими очима. Ця ніжна золотокоса квітка, про яку він раніше не міг і мріяти, нарешті належала йому! Він умостився поряд, притяг до себе цю тріпотливу білу пташину й обхопив її зграбне тіло своїми грубими ножиськами; його волохаті руки просунулися в Б'янки під пахвами й стисли в долонях її ще не розвинені груденята, а гріховний паросток, торкнувшись ніжної плоті, почав стрімко здійматись. Чернець збуджено засапав, приплющив очі й ще сильніше стиснув тендітне тіло нещасної дівчини. Розпалений її поступливістю, він обсипав жадібними цілунками її плечі, шию та потилицю, а тоді злегка підняв її, перевернув і поклав навзнаки. Сопучи, як кнур, він навалився на Б'янку всією своєю тушею, нетерпляче розсунув їй ноги і, сласно застогнавши, загнав проміж них настовбурчений спис. Аж завмерши від захвату, він відчув болісне здригання ніжного тіла, що втратило дівочість, і руки його ще дужче стисли покірливу плоть, а напружений спис заходив у Б'янчиному лоні, пробиваючись усе глибше й вивергаючи з горла нечестивця уривчастий стогін пристрасті.

І в цю мить десь далеко за стінами келії розлігся надтріснутий і протяглий удар дзвона. Той глухий басовитий звук забринів над старовинним монастирем, і його відгомін долинув до ченцевої келії. Та Джиліоло не почув його й віддавався далі своїй злочинній пристрасті. За дверима зашелестіла хода багатьох босих ніг, але він не чув нічого — його пальці намацали тендітну шию дівчини й судомно зімкнулися на ній. Гаряча хвиля перекотилась його тілом, свідомість потьмарилась, він заревів, і пальці його чимдуж здавили горло дівчини. Її тіло забилось у конвульсіях, і в лиходія-ченця виверглося сім'я. Він ревів і рикав, терзаючи вже непритомну дівчину. А коли вона зовсім знерухоміла і він, зводячи дух, розплющив очі, дрож невимовного жаху струснув усе його єство, і він, як обпечений, відсмикнув руки від тіла, що лежало під ним. То була не Б'янка! У ліжку з ним була мертва Сандра — спотворений ним труп, укритий ранами та подряпинами, з розчавленою шиєю! Тіло вже почало розкладатись, і на шкірі виразно проступали трупні плями. Та найдужче вразили й жахнули ченця широко розплющені осклілі очі. Вони дивилися просто на нього, а почорнілий рот викривила лиховісна посмішка. Ледве встиг Джиліоло відсахнутися від трупа, як лунко клацнув, одмикаючись, замок і на порозі з'явилася темна постать у плащі з каптуром, насунутим на синє обличчя. То була мертва Лючія! Тримаючи в руці запалену свічку, вона увійшла до келії і стала біля ліжка. З горла ченця вихопилось недоладне хрипіння, по тілу перебігла остуда, очі йому залив холодний піт. Тим часом Сандрина рука звелась і, ворушачи закостенілими пальцями, потяглася до нього. Джиліоло весь напружився, спробував одсунутись, та тіло йому скувало якесь дивне заціпеніння. Сандрині мертві крижані пальці дотяглися до нього, і ченця пронизав гострий біль, неначе його

штрикнули розжареним залізним прутом. Слідом за Лючією у келії з'явилися ще якісь постаті в темних плащах з каптурами. Корчачись від болю, Джиліоло дивився на них, і душу його заполонив такий жах, що йому захотілося завити по-вовчому й тут-таки зомліти, аби тільки не бачити всього того страхіття. Одначе такої ласки, як непритомність, йому не судилося. Від тієї миті, коли замість чарівної Б'янки перед ним опинилася мертва Сандра, він був при ясному розумі, і жах розтікався по його тілу, аж вивертаючи й пропікаючи нутрощі. Очі його лізли на лоба, з перекривленого рота падала піна, пальці трусились і впиналися нігтями у власні долоні, роздираючи їх до крові. Страхітливі постаті наблизились, і в мерехтливому світлі свічки чернець упізнав висхлі обличчя мерців, що повставали з домовин у монастирській усипальні. Рухи їхні були якісь неприродні, уривисті, так наче вони діяли, скоряючись чиїйсь потойбічній, але могутній волі. Темні провалля очниць дивилися просто на Джиліоло, у щербатих ротах зміїлися лиховісні посмішки, подібні до тієї, що кривила ще не зотлілі губи замордованої Сандри. Мерці стали з обох кінців ліжка, нахилились і підняли його разом із Сандрою та Джиліоло, що й далі корчився в пекельних обіймах своєї жертви.

Ліжко повільно понесли сутінними й безлюдними монастирськими коридорами, і цей жаский німотний похід супроводився немовчним тужливим подзвоном. Мерці спускалися темними сходами, входили у склепінчасті галереї, поминали двері, за якими міцно спали черниці. Нарешті вони дісталися гратчастих дверей усипальні. Усі п'ять замків було зірвано. Похід вступив в усипальню, і нараз її низьке склепіння осяяли численні світильники, що водночас спалахнули в різних місцях. Домовини, з яких Джиліоло, бувши тут востаннє, витягав мертвяків, стояли порожні — саме їх мешканці й несли ліжко з нечестивим ченцем. З наближенням походу заворушились і мерці в інших домовинах та почали підводитись зі своїх смертних одрів. Усього Джиліоло бив невтримний дрож; липкий кривавий піт точився з кожної пори його гладкого тіла. Ліжко поставили посеред усипальні. У моторошній тиші мерці оточили його, і одразу кілька десятків висхлих пальців учепилися в Джиліоло, а Сандра вхопила його за горло. Чернець захрипів, похлинаючись набіглою до рота слиною. Лючія гострими, мов бритва, нігтями взялася здирати з нього шкіру, оголюючи кривавлячу плоть, в яку тут-таки впиналися зогнилі зуби мертвяків. Джиліоло кричав, верещав, корчився і тіпався. Біль був такий нестерпний, що він начебто давно вже мав би знепритомніти, проте свідомість якимсь незбагненним чином і далі жевріла в ньому, щоб він мучився і терпів тортури. Він не втратив тями навіть тоді, коли безжальні пальці Сандри проштрикнули наскрізь його горло, а нігті Лючії, розтинаючи його плоть, сягнули серця. І останній здавлений, уже ледь чутний крик вихопився з грудей Джиліоло, коли мертва крижана рука стисла йому серце, вичавлюючи з нього цівки крові. Біль був такий жахливий, що Джиліоло навіть не відчув, як йому викручують суглоби, ламають кістки і розривають сухожилки, як витягають з його пропоротого живота кривавий клубок тельбухів, як перебивають ніс, видушують очі й прогризають калитку. Його булькотливе хрипіння затихло, порожні очниці втупились у стелю й застигли. Нечестива душа нарешті полишила пошматоване тіло, і її ту ж мить підхопили чорти й потягли до пекла.

Та навіть уже й безживну плоть грішного ченця і далі кремсали та нівечили повсталі з домовин мерці. Вони робили це мовчки, нестямно, з непорушними обличчями, і лише вряди-годи чиїсь зціплені зуби люто скреготали. Подзвін чувся усе тихіше й рідше, а тоді тишу нараз розітнув гучний удар, що прокотився під склепінням усипальні довгою луною. Мерці швидко забралися від трупа Джиліоло й повернулися до своїх домовин. За другим таким самим ударом ті страшні почвари вляглися кожна на своє місце. А після третього, останнього, в усипальні запала німотна тиша...

Уранці старий ключар, обходячи, як звикле, монастир, на свій превеликий жах, побачив, що гратчасті двері до склепів знову стоять розчинені. Боячись уже й підступити до оселі мертвих, він мерщій побіг до матері-ігумені. Перестрашена Лавінія послала по Джиліоло, але ченця в його келії не було. Тоді вона, узявши ікону та кропильницю зі свяченою водою, в супроводі ключаря підійшла до грат усипальні й остовпіла від жаху, озираючи моторошне видиво. Посеред усипальні стояло залите кров'ю ліжко, на якому лежало спотворене, покремсане й подерте мертве тіло. Шматки кривавого м'яса були розкидані по всій долівці — там п'ясть руки, там палець, там ступня, а очне яблуко відкотилось аж до ґрат. Жаске закривавлене обличчя з проваленим чолом було звернуте до ігумені, і вона раптом упізнала свого брата Джиліоло. А впоперек ліжка, неначе кимось вийняті із своїх домовин і кинуті сюди, лежали трупи двох загиблих раніше послушниць, Сандри та Лючії. Їхні скарлючені, посинілі пальці стискали криваві шматки Джиліолової плоті, а з вискалених ротів звисали клапті здертої з нього шкіри. У Лавінії потьмарилося в очах. Відсахнувшись від грат, вона ступила кілька непевних кроків і повалилася непритомна...

Через два дні до монастирської брами під'їхав розкішний повіз, запряжений шестериком коней. У ньому сиділи донна Мауріція та її дочка Б'янка, котру богобоязлива синьйора, за порадою Джиліоло, привезла віддати у послушниці. Кучерові довелося довго грюкати у ворота, перш ніж їх важкі стулки прочинились. Старезна, зморшкувата воротарка не знати чому злякано витріщила очі на донну Мауріцію, що саме висідала з повоза. А ця високородна дама, увійшовши з Б'янкою на монастирський двір, теж здивовано роззиралася на всі боки: о цій порі тут звичайно снували черниці, а тепер двір був зовсім безлюдний. Та й сам монастир оповивала незвична тиша. Замість матері-ігумені до знатних гостій вийшов, спираючись на ціпок, блідий, розгублений ключар. У розширених очах старого застиг страх, зуби цокотіли, плечі здригалися. Намагаючись не зустрічатися очима з донною Мауріцією, він сказав їй, що отець Джиліоло нагло помер, а мати-ігуменя тяжко хвора і вийти не може. Усі черниці вже кілька днів не залишають своїх келій і моляться за її здоров'я.

«Та чи не чума тут у вас часом?!» — нажахано вигукнула донна Мауріція.

Ключар промимрив у відповідь щось недоладне й квапливо подався назад.

Не гаючи і хвилини, поважна пані сіла в повіз і звеліла кучерові повертатися до міста. Дорогою вона забула про свій намір віддати дочку до монастиря і знову звернулася думкою до сватання графа Бальдіні. А Б'янка, котра, їдучи до монастиря, була бліда і нишком утирала сльози, тепер заливалася щасливим сміхом.

З французької переклав Володимир ІВАНІВ

ХОДІМО КРАЩЕ СПАТИ!

ДРУЖИНА ВИГНАЛА

Один чолов'яга говорить приятелеві:

— Мене вчора дружина вигнала.

— А ти що — жонатий?

— А хто сказав, що дружина — моя?

ПІСЛЯ СКЛАДНОЇ ОПЕРАЦІЇ

Прийшовши до пам'яті, пацієнт запитує:

— Лікарю, а я ходити зможу?

— Так. Але тільки під себе.

— Лікарю, а плавати зможу?

ПОПЕРЕДЖЕННЯ ЮНИМ

Напис на дверцятах туалетної кабіни:

«Нічого хорошого з вас не вийде».

НОВИНА

— Лікарю, у мене борода не росте!

— Це й не дивно, адже ви — жінка.

— Що ви кажете? Так я ще й жінка?

СУМНІВИ

Лікар переспав зі своєю пацієнткою. Їде додому і терзається сумнівами: «Неетично все це, погано...»

Коли внутрішній голос йому каже: «Не варто так перейматися! У неї давно нікого не було. І тобі, і їй дуже сподобалося. До того ж з усіма лікарями це бодай одного разу трапляється».

Лікар заспокоюється. Але тут внутрішній голос замислено додає: «Хоча, з іншого боку, не всі лікарі — ветеринари, як ти...»

ЧИ ОДРУЖАТЬСЯ?

Купив босніець Муя своїй дружині Фаті порнокасету. Фаті цілий вечір сидить, не відриваючись, біля екрана. Нарешті Муя не витримав:

— Тобі не набридло? Адже там одне й те саме! Ходімо краще спати!

— Почекай, — відповідає Фаті. — Я ж маю дізнатися: одружаться вони, врешті-решт, після такого чи ні!

ЛЕЛЕНІАНА

БРЕХЛИВА КОЗА

Приїхав Тарзан до післявоєнного Сараєва. Зайшов у двір до збіднілого Муї. А всі знають, що Тарзан розуміє мову тварин.

Загавкав господаревий собака. Тарзан з докором каже Муї:

— Скаржиться пес, що ви відняли у нього останню кістку.

Занявчала кішка. Тарзан знову до господаря:

— І її ви останньої краплі молока позбавили.

Раптом розпачливо замекала коза. Тарзан, втративши дар мови, втупився у Муї. Але той зреагував миттєво:

— Бреше вона, паскуда! Я своїй Фаті завжди вірним був!

Малюнок Євгена САМОЙЛОВА

ДУХ ВОЇНА

А можливо, душа? Втім, автору — київському скульпторові Ігорю Гречанику — було видніше, коли давав назву своїй оригінальній композиції. Коли ж замислював її, визначив три рівня образності.

Перший. Форма, що нагадує силует брахіозавра, найбільшого з викопних ящерів (для довідки: його вага складала 150 тонн, висота — 30 метрів). Символ могутності.

Другий. Воїн-самурай, про що свідчить пластинчастий панцир, як на обладунках «зроблено в Японії». Чому саме самурай? Та тому, що є прикладом «всеозброєності» — виходячи з будинку, згідно з переказами, одразу зустрічав сімох ворогів.

Третій. Власне фалічний знак. Врешті-решт, стверджували древні, єдина енергія, якою реально розпоряджається людина, — сексуальна.

Світ — Ойкумена — однозначно жіночої статі, вважає Гречаник. І вона не віддається тобі просто так. Її, як будь-яку жінку, можна або згвалтувати (щоправда, з непередбачуваними для гвалтівника наслідками), або «взяти» коханням, довгими наполегливими залицяннями. Ігор віддає перевагу останньому. Через те, мабуть, і «Дух воїна» створювався протягом чотирьох років. Від чого його художність лише набула цінності, а «статева приналежність» — популярності у представників обох статей. Так, першу роботу придбав у Нью-Йорку колекціонер-чоловік, другу — жінка в Києві.

Ірина РЯБІНІНА

Ігор ГРЕЧАНИК. Дух воїна. Бронза. 1996

403
лель-ревю

Алекс КОМФОРТ

ВСЕ ПРО СЕКС

Карикатура часів Французької Революції

ВІЛЬЯМ С.В. Покровитель. 1799

ВІК

Залежність статевої потенції від віку виражається у такій формулі: чим довше ви кохаєте, тим більше ви знаєте. Однак молодь (і деякі старші люди) твердо впевнені, що ті, кому за п'ятдесят, до статевих зносин не вдаються і взагалі секс для них — річ вельми непристойна.

Окремі пари, можливо, почнуть користуватися нашими порадами, коли засвоять ази і наблизяться до тридцятилітнього рубежу. Проте, оскільки всі ми з часом старіємо, а забобони все ще зберігаються, вважаємо за доцільне поговорити про секс у літньому віці.

Ані чоловіки, ані жінки з віком не втрачають сексуальних потреб і статевих здібностей. У чоловіків єдині важливі зміни за сім десятиріч життя полягають у тому, що зменшується кількість мимовільних ерекцій (тому вони потребують прямої стимуляції статевого члена з допомогою жінки); потрібно більше часу для досягнення еякуляції, що взагалі є плюсом; скорочується частота статевих зносин, але якщо партнерка приваблива і приймає ваші пестощі, а ваше здоров'я у належному стані й відсутні думки про те, що кінчається порох у порохівниці, активне статеве життя триває аж до глибокої старості.

Однак з роками здатність до еякуляції і потреба у ній зменшуються. Не варто прагнути її щоразу. Це збільшить ваші можливості і подарує чимало взаємного задоволення. Жінки після клімаксу втрачають здатність до народжування дітей, але це не тільки не псує їхнє статеве життя, але й сприяє йому. По суті, до 75 років і навіть довше сексуальні функції майже не зменшуються, якщо взагалі зменшуються, скорочується лише частота статевих зносин. Майже половина всіх пар цього віку продовжують регулярно займатися сексом, навіть ті люди, які не вели активного статевого життя, коли були молодшими.

Оскільки статева активність підтримує рівень гормональної діяльності, то доля пар, які мають регулярні статеві зносини у літньому віці, наближається, очевидно, до 75 відсотків, а інші припинили їх через артрит чи ще якісь вікові хвороби, а не через імпотенцію чи фригідність. Причини, що примушують вас у літньому віці відмовитися від сексу, такі самі, як і ті, через які ви припиняєте їздити на велосипеді (погане здоров'я; боїтеся, що маєте смішний вигляд; немає велосипеда). Різниця полягає в тому, що стосовно сексу ці причини виникають пізніше, аніж стосовно їзди на велосипеді.

Коли вам за п'ятдесят, важливо не припиняти статеві зносини надовго. Займайтеся мастурбацією, якщо якийсь час не маєте партнера. Якщо ви зовсім відмовитеся від сексу, потім буде важко відновити статеві стосунки.

З допомогою гормонів жінка може відсунути настання клімаксу. В цьому, мабуть, немає сенсу, хіба що для підтримання душевних сил. В окремих жінок перестає зволожуватися піхва, і вони починають приймати естроген, проте регулярна статева діяльність та гормональні препарати дають приблизно однакові результати.

Так само, як в усьому іншому, літній вік — це час, коли ви вже все пережили і робите — разом — те, що вам найбільше до вподоби.

БІСЕКСУАЛЬНІСТЬ

Усі люди бісексуальні, інакше кажучи, вони в той чи інший спосіб реагують на осіб обох статей. Це не стосується гомосексуалістів та лесбіянок — як правило, їх щось відштовхує від осіб протилежної статі. В результаті їхня реакція на осіб однієї з ними статі перетворюється на домінуючу. В яких межах у людях проявляється бісексуальність, залежить від багатьох чинників: від традицій суспільства, в якому вони живуть, від їхніх можливостей і від того, наскільки їх турбує власний сексуальний інтерес до осіб тієї ж статі.

Активна бісексуальність створює серйозні проблеми в нашому суспільстві. Не остання серед них — стосунки з партнером протилежної статі, від яких залежить повноцінний секс більшості людей.

Крім того, в наш час, хоч бісексуальність не вважається «неприродною» (про що свідчать гомосексуальні сни, які бачать час від часу всі гетеросексуальні люди і про що нам відомо з науки про приматів), чоловік, який останні десять років дуже активно жив бісексуальним життям, являє собою серйозну небезпеку для майбутніх партнерів, оскільки він (особливо якщо він мав досвід гомосексуальних зв'язків у США) може, сам того не знаючи, виявитися носієм СНІДу.

Медицину тривожить ця група ризику, бо поряд з людьми, котрі вводять собі наркотики або яким роблять переливання крові, бісексуали здатні розповсюдити вірус СНІДу серед усіх, хто має з ними статеві зносини (бісексуальні жінки не являють собою такої небезпеки, оскільки вірус СНІДу не передається від лесбіянки до лесбіянки, жінки взагалі з більшою готовністю відповідають взаємністю жінкам, аніж чоловіки чоловікам, тому що інтимні стосунки між жінками вважаються в суспільстві прийнятними, тоді як усе, що має бодай віддалену схожість на любов між чоловіками, суспільство душить важким чоботом).

Хоч гомосексуальна община відреагувала на небезпеку СНІДу швидко й розумно, змінивши свою сексуальну поведінку, багато людей, на жаль, заражено. Тому єдиний безпечний спосіб сексуальних стосунків між чоловіками — це взаємна мастурбація.

У груповому сексі за участю трьох осіб чи двох пар інфікований чоловік може заразити не лише жінку, але й — що найвірогідніше — іншого чоловіка, якщо у носія вірусу відбудуться статеві зносини з партнеркою, котра одразу після цього злягатиметься з іншим чоловіком, оскільки сперма переносить інфекцію.

Бісексуальні чоловіки належать до групи великого ризику й повинні так само, як і їхні партнери, знати про це і якось захищатися. Це важко, але гірше стати носієм смертельної хвороби.

ДІТИ

Усім відомо, що діти народжуються в результаті статевих зносин. З'являються нові обов'язки і передусім — необхідність виховувати їх, обмеживши на декілька років свої стихійні сексуальні потреби. Більшість людей вважає, що діти варті того, щоб заради них піти на такі обмеження, але якщо ви це не приймаєте, не заводьте дітей.

Повноцінний секс — не виключний привілей бездітних, але якщо ви бажаєте займатися любов'ю, то мусите подумати, як усамітнитись. Ніколи не втягуйте дітей у сексуальні справи дорослих. Войовничі ліберали та ексгібіціоністи, які намагаються привчити дітей до природного сексу, дозволяючи їм перебувати при будь-яких проявах свого статевого життя, очевидно, шкодять їм так само, як і покоління, що керуються формулою «секс — це брудно». Можливо, ваші діти вважатимуть, що кохання і секс — гарна річ, якщо вони бачитимуть ваші добрі стосунки за межами спочивальні (якщо ж ваші стосунки турбують вас і ви цього не приховуєте, то тривога передається й дитині).

Більшість малюків біологічно запрограмовані так, що видовище або голосні звуки, які видають дорослі під час статевого акту, сприймаються ними як жорстокий напад (вони здатні відчути це раніше, ніж ви собі думаєте, тому не залишайте в кімнаті, де ви кохаєтесь, навіть немовлят. Усвідомлення дітьми сексуальних стосунків батька й матері в усіх відношеннях надто небезпечне, і цим не можна жартувати навіть в інтересах експериментів Райха. Вміння ставитися до сексу природно і з розумінням — це інша річ, але не доводьте ваше заохочувальне ставлення до нього до втручання в особисте життя дитини в підлітковому чи юнацькому віці, інакше все скінчиться тим, що ви прагнутимете заохотити його до виконання ваших нездійснених фантазій і відштовхнете від себе назавжди.

Якісне статеве виховання починається з того, що ви не виявляєте хвилювання з приводу сексу, поважаєте цнотливість ваших дітей, відповідаєте на їхні запитання і даєте їм зрозуміти, що вважаєте сексуальну тему приємною, цікавою, природною і цілком особистою, але не забороненою. Коли ви усамітнюєтесь, пам'ятайте, що підліток дивиться на вас як на суперника (суперницю), тому не замикайтеся від сина (чи доньки).

Щоб дотримуватися цих порад, необхідно мати добрі житлові умови; якщо ви матеріально не забезпечені й не здатні пожертвувати сексом, не заводьте дітей.

Оголеність — нею войовничі ліберали також бентежать своїх дітей. У підлітків працює біологічний механізм реакції на статеві органи дорослих. Ми б сказали так: «Не будьте нав'язливими». Діти мають бачити одне одного і чужих дорослих оголеними. Деякі батьки ходять по квартирі голими природно й безтурботно, але будь-яка спроба влаштувати спеціальну демонстрацію з навчальною метою буде принаймні нерозумною. У відвідуванні усією сім'єю нудистських клубів є й позитивний бік — оголеність чужих людей, на відміну від оголеності батьків, не турбує дітей у психологічному плані, проте нав'язувати дитині товариство нудистів не варто.

У підлітковому віці дітям варто розповісти про такі нормальні явища, як менструація чи мастурбація, — до того, як вони самі зіткнуться з ними, і до того, як це зроблять меткіші порадники (священики, вчителі, інші діти). Розповідайте про все, нічого не приховуючи, наголосіть, що ці процеси природні. Дайте дитині сексуальні знання (поясніть, звідки беруться діти і що таке статеві зносини), перш ніж вона осмислить їх, — нехай знає, що є що, і буде застрахована від сумнівної інформації.

Нав'язувати підліткам секс — це патологія. У цьому віці вони звернуться до вас по пораду, тільки якщо довіряють вам і впевнені в тому, що ви розмовлятимете з ними серйозно. Якщо ви відчуваєте, що з донькою чи сином щось трапилося, поговоріть з ними відверто, але не сваріть. Якщо правильно поведетеся у такій ситуації, діти все зрозуміють, хоч вони і не мають ніякого досвіду в житті. Наш приятель знайшов у своєї тринадцятирічної доньки презервативи і зателефонував її найкращій подрузі. На запитання, чи відомо їй про це, подруга відповіла: «Так, я придбала їх для неї. Вона має хлопця і не бережеться, а я не хочу, щоб вона потім мала клопіт».

Батьки, в яких статеве життя складається нормально, будуть, очевидно, добрими порадниками своїм дітям, але в нашому суспільстві такі батьки — рідкість, тому й виникають тривоги з приводу сексу. Який сенс приховувати його наявність? Прикидатись або читати лекції — поганий метод виховання, діти швидко самі про все здогадаються. Якщо ваші власні почуття відверті, це вже добре.

Врешті, необхідно двічі подумати тим, хто використовує народження дитини чи вагітність, аби щось довести, «зберегти сім'ю», утвердити своє «я», або хто вважає, що можна чудово виховувати дітей без чоловіка.

Звичайно, діти допомагають самоствердженню, і бажання їх мати — природна потреба, але дитина — це людина, а не засіб лікування психіки. Якби всі пам'ятали про це, у нас було б менше психічних захворювань.

КЛІМАКС

Період, коли у жінки припиняється менструація. Старий Дон Фотергіл, лікар з квакерів, писав у XVIII ст.: «У житті жінок буває період, наближення якого вони звичайно чекають з деякою тривогою. Різноманітні безглузді страхи, пов'язані з припиненням менструацій і поширювані з покоління в покоління, псують життя багатьом розумним жінкам, а окремі лікарі-практики, в усіх інших відношеннях здібні й поміркованi, навіть якщо й не поділяють цієї помилкової думки, проте не намагаються виправити становище».

У зв'язку з клімаксом організм жінки переживає складні зміни. Припинення овуляції (вихід яйця, що дозріло з яйцеклітини) означає згасання дітородної функції, що в окремих жінок підриває повагу до самих себе, не говорячи вже про фізичні наслідки, пов'язані зі зміною гормонального балансу. Для інших клімакс стає сексуальним розкріпаченням, коли вже можна не турбуватися про протизаплідні засоби.

Деякі прояви клімаксу, наприклад, нерегулярні виділення крові або припливи жару, пояснюються гормональними змінами, а роздратованість і депресія зумовлені як гормональними факторами, так і тією обставиною, що пік життя минув і жінка старіє.

У чоловіків не буває різких гормональних змін, але інколи настає «чоловічий клімакс», коли чоловік раптом усвідомлює, що він здійснив ще не всі юнацькі фантазії і що можна було б це зробити тепер. У результаті — безглузді вчинки, хвороби або просто переоцінка своїх можливостей: чоловік ніби вдруге переживає підлітковий вік.

Статеве життя для жінки не припиняється з настанням клімаксу, якщо тільки вона не привчить себе до думки, що вона «вже більше не жінка». Часто справжній секс і починається з цієї миті, особливо якщо жінка завжди боялася завагітніти. Щоб перехід до нового стану організму не був надто різким, інколи рекомендують приймати гормони (під наглядом лікаря), незалежно від того, які симптоми проявляються — фізичні чи психічні, наприклад, раптові зміни настрою. Протизаплідні таблетки впливають на перебіг клімаксу, викликаючи припинення місячних, тому приймайте їх, доки не впевнитесь, що процес утворення яйцеклітин припинився, інакше можете завагітніти.

Після клімаксу дуже небагатьом потрібен естроген, щоб позбутися сухості піхви або хворобливих відчуттів. Проте продовження сексуальної активності часом діє майже так само ефективно, як ліки, підтримуючи статеві функції до глибокої старості .

ДЕФЛОРАЦІЯ

Просто дивовижно, як цей забобон минулих віків взагалі перестав бути проблемою. Був час, коли дефлорація (розрив дівочої пліви) постійно хвилювала розум хтивих чоловіків і серйозно непокоїла більшість дівчат. Така зміна пояснюється, найвірогідніше, розповсюдженням петингу і переміною ставлення суспільства до сексу. Більшість дівчат нині завчасно підготовлені до сексуального життя доброзичливими однолітками, решта теж дорослішають не на прабабусиних оповідях про кров, піт та сльози.

У XVIII сторіччі дівчина вважалася знеславленою, якщо першої шлюбної ночі не було сильної кровотечі, а деякі сучасні коханці прагнуть зробити так, щоб крові не було взагалі, якщо тільки дівчина сама не попросить зробити її жінкою у давній добрий спосіб. Але навіть і в цьому випадку їй болітиме не дужче, аніж під час проколювання мочки вуха для сережок.

Тут не йтиметься про першу шлюбну ніч — це особливий випадок. Ми хочемо наголосити, що за бажанням можна відтворити розрив дівочої пліви і зробити дівчину жінкою стільки разів, скільки обоє забажають. Гурії на небесах щоденно відрощують нові дівочі пліви і навіки залишаються дівчатами. Так само може вчинити будь-яка жінка, вдаючи незайману дівчину. Непоганий спосіб відсвяткувати якусь річницю! Справжні ентузіасти навіть замовляють номер у готелі для молодят тощо. Результат набагато кращий, аніж відчуття під час справжнього медового місяця. Непогано було б забронювати в готелі той самий номер, що й першої шлюбної ночі. А можна це зробити і вдома, без особливих приготувань, стільки разів, скільки забажається. Жінка лише мусить сказати: «Сьогодні я дівчина».

ДЕПІЛЯЦІЯ

Один із способів позбутися волосся на тілі. Японські жінки користуються загостреною обручкою; можна застосовувати й хімічні пасти (але не довкола статевих органів, бо вони викликають відчуття опіку) або видаляти кожну волосину методом електродепіляції. Ця операція обходиться у кілька доларів за одну волосину, і тільки дівчата, в яких багато волосся на обличчі, дозволяють собі це.

ЛІКАРІ

Не зовсім зрозуміло, чому лікарі повинні щось нам радити в питаннях техніки сексу, але традиційно вони часто дають нам рекомендації. Навіть Авіценна писав, що це дуже почесна частина їхньої роботи, бо задоволення від сексу має відношення до «відтворення людини», а ми, в свою чергу, додамо, що це стосується і гармонії людини. Якщо взяти до уваги, що ми занепокоєні своїм сексуальним здоров'ям і поки що не здатні уникнути тривог, одержаних у спадок, то лікар, який трохи на цьому розуміється, був би добрим порадником. У минулому, особливо у вікторіанську епоху, у медицині панували ортодоксальні конформісти, які поділяли всі забобони свого часу, і проповідники традиційної доморощеної повчальності, що періодично нагадує про себе в таких питаннях, як аборти та протизаплідні таблетки. Однак це не виправдовує той факт, що чимало людей, які звертаються до свого лікаря не лише із серйозними проблемами, але й з простими питаннями щодо сексуальної поведінки, розчаровуються і шукають поради або в часописах, або в абсолютно некомпетентних людей.

Лихо в тому, що до недавнього часу, до з'яви таких дослідників, як Мастерс, Джонсон чи Кінсі (відомі американські сексологи), людину просто не вчили нормального сексуального поводження і не здатні були навчити нічому, крім народного досвіду. Тридцять років тому, коли ми були студентами-медиками, в навчальній програмі не було навіть теми «Контроль народжуваності», хоч нам і рекомендували читати Хейвлока Елліса. Крім того, зміст підручників надто тенденційний — зникли розумні думки з народної мудрості, балад та оповідань, а разом з ними — і мирська мудрість таких лікарів XVIII ст., як Джон Хантер. Тому лікар, який хотів консультувати із сексуальних питань, повинен був спершу сам проводити дослідження або вичитати щось із якоїсь книги, або покластися на власний досвід. Останнє було б непогано, якщо досвід він мав багатий, але він міг бути обмеженим або взагалі відсутнім.

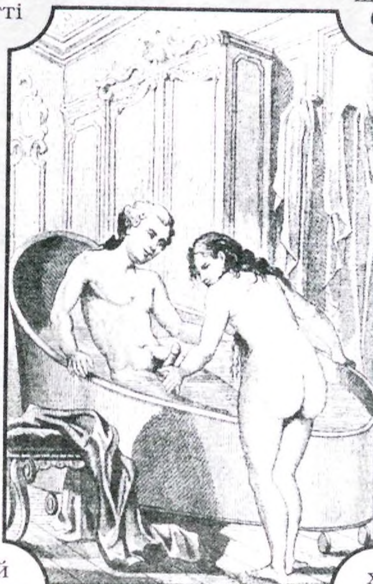
Хочеться думати, що тепер, особливо з появою нового покоління та зміною культурних традицій, становище змінилося на краще. Однак окремі лікарі, які визнають недостатність своїх знань, схильні вирішення найпростіших питань перекладати на психіатра, чия кваліфікація не обов'язково вища за їхню власну.

Проте з проблем сексу, особливо якщо вони пов'язані із здоров'ям, тривогами або якщо ви не знаходите відповідей на свої питання у книгах, найкраще звернутися до лікаря: чи до молодого, що говорить «сучасною» мовою, чи до старшого, який має власний досвід. Будьте настійливими: якщо лікар недоброзичливо до вас ставиться, йдіть до іншого. Уникайте протестантів; католики мають «заскоки» щодо гріха, але вони часто виходять за рамки своїх переконань і приймають життя таким, яким воно є.

Не приймайте протизаплідні таблетки, не порадившись із лікарем, не соромтеся сказати йому, наприклад, що у вас знизилася потенція (а це могли викликати ліки, які призначив вам лікар), чи про інші симптоми. Взагалі, без потреби не варто мовчати про своввє статеве життя. Про все це треба говорити так само відверто, як про нетравлення шлунка. Якщо ви не довіряєте лікареві, він не зможе вам допомогти, і доведеться звертатися до іншого.

НАДМІРНОСТІ

У кількісному відношенні таких у сексуальному житті не існує — природа подбала про це: жінка відчуває біль, чоловік втрачає ерекцію і не здатний продовжувати коїтус. Протягом багатьох століть старі люди (а також медики і моралісти) повчали, що надмірності у статевому житті шкідливі для здоров'я. Ще вони говорили про інші надмірності: в роботі, у фізичних вправах, а надто в їжі, яка нині стала найнебезпечнішим захопленням.

По суті, секс фізично виснажує найменше, враховуючи витрачену енергію. Якщо після сексу ви почуваєтеся не дуже добре, то шукайте причину або у вашому ставленні до нього, або (що трапляється частіше) у недостатньому сні.

Чоловіки-коханці забувають про те, що жінки, котрі працюють чи господарюють вдома або поєднують одне з другим, втомлюються, на відміну від нічим не обтяжених мешканок старовинного оттоманського гарему, хоч і відчувають таке саме бажання. А жінки не враховують ту обставину, що хоча секс — найкращий спосіб зняття напруження в обох статей, стурбованість чоловіка з приводу своїх сексуальних здібностей швидше, ніж фізична втома, може призвести до розвитку імпотенції, особливо коли до всього додається честолюбне бажання досягти в ліжку олімпійських рекордів.

Заважають партнерам і звичка спати в різний час, і різна потреба у сні. Часто людям, не впевненим у собі і не здатним нормально спілкуватися, видається, що ними нехтують або на них сердяться, якщо партнер засинає, бо йому це необхідно на даний момент.

Після статевого акту жінка, як правило, стає млявою, навіть апатичною. Те ж саме переживає й чоловік. Згодом, буває, в ньому прокидається бурхлива енергія. В цьому випадку краще прокинутись і, розділивши з партнеркою радість умиротворення і кохання, дати їй поспати. Вночі жодне снотворне не зрівняється за силою дії з бурхливим оргазмом, який починається одночасно в обох партнерів. Активним коханцям ні до чого заспокійливі таблетки.

Якщо коли-небудь ви «доведете себе до краю», пам'ятайте, що будь-яке тимчасове виснаження сил здатні відновити декілька годин чи днів відпочинку. На противагу деяким повір'ям, чим більше сексу, тим краще. Часті статеві зносини сприяють збільшенню коїтусу, не знижуючи пікових проявів оргазму. Неймовірно гострі почуття після розлуки зумовлені не утриманням, а зустріччю. Ви можете, перебуваючи далеко одне від одного, щодня займатися мастурбацією, і все-таки, зустрівшись з коханим, пережити незвичайну насолоду.

Часті статеві зносини підтримують нормальне функціонування статевих органів до глибокої старості. Проявляється не лише звичка — статеве життя впливає на рівень гормонів, а отже, і на ваш зовнішній вигляд та запас бадьорості.

ФЕТИШІ

Це щось таке, що необхідне замість партнера або як додаток до нього, щоб виникла повноцінна сексуальна реакція. Схильність до фетишизму притаманна чоловікам, хоча й жінки роблять фетиші з таких чинників, як матеріальне благополуччя, страх і навколишнє середовище. Фетиші бувають найрізноманітніші. У зародковій формі вони є майже в усіх людей, і задоволення потреби у фетиші є часткою мистецтва і функції кохання.

Чимало чоловіків відчувають статевий потяг до жінки, яка має певний колір чи довжину волосся, чи великі груди, або виглядає по-хлоп'ячому; інші збудники хвилюють їх менше. На другому місці — одяг: жінка здається бажанішою, коли вона вдягнена лише у панчохи, туфлі чи сережки. Використовуйте повноцінно усі ці збуджуючі засоби.

Справжній фетиш — це будь-який несексуальний чинник, неодмінний для виникнення ерекції. Становище ускладнюється, коли він заступає собою все і перетворюється на нав'язливу ідею (тільки в туфлях, без них це навіть і не жінка); або коли фетиш — це та фантазія, що збуджує вас, а партнера відштовхує. У нормальних подружніх іграх, коли партнери розуміють одне одного, можна задовольнити майже всі забаганки такого типу і навіть забавлятися при цьому, але якщо партнер замкнувся на якомусь фетиші, може виникнути велика проблема, яку важко розв'язати.

Передусім людина, по-справжньому заворожена фетишем, навіть якщо її потреба задовольняється, може втратити інтерес до всього, окрім своєї нав'язливої ідеї. Тут саме на часі вдаватися по допомогу до медицини. Адже, як правило, виникають й інші особисті труднощі. Втрата інтересу до любовних утіх — тільки симптом: більшість із нас має один або декілька обраних збудників статевого почуття, і якщо ми не знаходимо в цьому спільної мови з партнером, то чимдалі більше почуваємо себе винними й хворобливо переживаємо. Коли не вдається позбутися нав'язливих ідей у грі, треба шукати допомоги. Адже йдеться про стійкі й незвичайні нав'язливі ідеї, що заважають нормальним статевим відносинам. Небажання спробувати щось інше, крім місіонерської позиції, — це такий самий фетиш, як нездатність досягти ерекції без водолазного шолома на голові.

Нормальний секс передбачає любов і до фантазій, і до різноманітності. Людина, зачарована одним-єдиним сексуальним ритуалом, не може насолоджуватися різноманітністю. Людина ж, готова спробувати все бодай один раз, уже нормальна.

Те, про що ми далі казатимемо, може видатися жорстоким, але не сходьтеся, повторюємо, не сходьтеся з партнером, в якого серйозні сексуальні відхилення, такі як гомосексуалізм чи компульсивний ритуалізм (примусове дотримання обрядів), для того, щоб «вилікувати його коханням». Вам це не вдасться. Проте, якщо він відчує вашу любов і розуміння, процес оздоровлення його з допомогою фахівця або хоча б досягнення ним злагоди із самим собою буде набагато легшим. Якщо ви поклали на свої плечі такий тягар — а ступінь його ваги визначається тим, наскільки поганий стан партнера і як сильно він заважає радощам сексу, — поговоріть про все між собою відверто і без взаємних нарікань і зверніться до фахівця. Це — достатня причина, як, приміром, випадання міжхребетного диска, що заважає вам діставати взаємне задоволення у сексі.

Ілюстрації до посмертного видання мемуарів Казанови (1725—1798)

НЮ І НЮ !

Фото невідомого автора. 1920

Фото Ігоря ЄРМАКОВА. 1994

ПРО ГІРКУ НЕДУГУ, ПАЛКОГО ГОРОБЦЯ, ТА ІНШІ КУМЕДНІ РЕЧІ

Наші давні читачі, можливо, пам'ятають потішні добірки «Разрешите вас потешить» і «Не подумайте плохого», в яких ваш покірний слуга Лельфольклорист представив відповідно російські народні частівки сміхоеротичного змісту і так звані «римовки-ловушки» подібного змісту. А нині пропонуємо вашій увазі ще одну порцію такого чтива, котре також слід віднести до народної творчості, оскільки воно багато років ходило в народі у переписаних від руки та машинописних копіях-списках, і перші автори (а такі, без сумніву, були) нікому не відомі, та навряд чи вони й прагнули до відомості, пускаючи свої творіння у світ анонімно.*

Усі представлені в цій добірці опуси хоча й не мають якихось видатних літературних достоїнств і нерідко грішать проти правил стилістики, орфографії, а то й проти елементарної граматики, проте свідчать про явну літературну обізнаність і певну ерудицію їх анонімних авторів. А крім того, відрізняються завидним і, можна сказати, здоровим гумором, таким рідкісним нині і в літературі, і в навколишній дійсності. Усі вони, судячи з лексики та інших ознак, з'явилися на світ у часи вже досить від нас віддалені, найвірогідніше — у 30-і роки, а декотрі, можливо, й раніше. Що ж до кожного з цих опусів зокрема, то «народну поему» про гонорею і нині цілком можна б рекомендувати для лікарсько-санітарної освіти з метою профілактики венеричних захворювань. «Перчатки» **(назва наша. — Л.-ф.)**, *що ходили у списках під титлом «Неопублікованный рассказ Чехова», — це явна літературна містифікація, що, звичайно ж, не має жодного стосунку ні до Антона Павловича Чехова, ні навіть до Антоші Чехонте. Побудована вона на принципі досить поширеної у драматургії та кінематографі «комедії помилок», так само як і наступне оповідання «Государственный муж», приписаний, до речі, одним із численних «крутих» еротичних видань (які нині вже, здається, спочили в Бозі) славнозвісному англійському комедіографу Бернарду Шоу, — і це вже, найпевніше, містифікація з боку згаданого видання.*

І, нарешті, байки. Це, безперечно, не байки дідуся Крилова, і вони зовсім не призначені для дитячих очей і вух. Але гадаємо, що, незважаючи на велику кількість ненормативної лексики, амурні пригоди палкого Горобця здатні викликати усмішку навіть у ревного пуританина.

А відтак — приємного вам читання.

Ваш Лель-фольклорист (Ладим СТАРОКІТ)

* Див. «Лель-ревю» № 2 за 1994 р. та № 2 за 1995 р.

ГОНОРЕЯ

Народная поэма

Вступление

Сядьте, детки,
В круг скорее —
Речь пойдет о гонорее.
Отчего бывает вдруг
Этот горестный недуг?

Эта маленькая хворь,
Популярная, как корь,
С древних лет известна людям,
И скрывать того не будем,
Что и в римском Колизее
Разбирались в гонорее.

Египтянин
В дельте Нила
Тоже выглядел уныло.
Коль вдали от пирамид
Чуял острый уретрит.

Знали даже иудеи,
Что такое гонорея.
Время новое, но вот
Гонорея не сдает.

Эта хворь пережила
И эпоху Ренессанса,
И старинного романса,
И суворовских побед,
И Руссо, и Ламартина,
И Дюма-отца и сына,
И, отнюдь не став слабей,
Дожила до наших дней.

Пути заражения

Что это за болезнь такая?
Из-за каких таких причин
Она у женщин возникает,
Она бывает у мужчин?

А суть в единственной причине —
С рожденья испокон веков
Тянуло женщину к мужчине,
Тянуло к бабам мужиков.

И сотрясали землю страсти,
И приводили к сотням бед,
Но никакой над ними власти
И никаких законов нет.

Помочь сознательность могла бы,
Но этот фактор слишком слаб:
И мужиков желают бабы,
И мужики желают баб.

А гонококк — микроб способный,
Он в результате дел подобных
Так и блуждает меж людей,
А потому — увы и ах! —
Болеют те, кто свят и грешен,
Болеют полные невежды,
Болеют умники в очках,
Болеют чукча с папуасом,
И ученик седьмого класса,
И левый крайний «Спартака».

Заболевают где попало,
Везде встречаются с бедой:
На сеновалах и в подвалах,
И на воде, и под водой,
И в пароходах, и в купе,
И в кабинетах на работе,
И на скамейках, и т. п.

Заболевают от знакомых,
А от чужих — почти всегда,
И имя светлое потом их
Не могут вспомнить никогда.

Течение болезни

Но не сразу, ох, не сразу
Люди чувствуют заразу.
И живет себе мужик
Как умеет, как привык.

Утром мчится на работу,
Пьет «Столичную» в субботу,
Кто в кружок на спевку ходит,
Кто любовницу заводит,
Кто на танцы, кто в кино,
Кто играет в домино.
И в таком привычном мире
Протекает дня четыре.

Но однажды на рассвете,
Оказавшись в туалете,
Заскучает мужичок

Фривольна листівка XIX ст.

И, рассматривая орган,
Говорит он: «Гутен морген!»

А как станет он мочиться,
Начинают слезы литься,
И идет такая резь —.
Извивается он весь.

Ну, допустим, что мужик
Месяц мочится под крик,
Но к врачу идти не хочет,
Потому что стыдно очень.
Или глуп он, как полено:
Мол, пройдет все постепенно,
Может гной совсем пропасть.
И мочиться будет всласть.

Но такие мужики,
Безусловно, дураки.
Все они однажды ухнут:
«Ой, ой, ой, яички пухнут!»
И не пить им, и не есть,
И о помощи крича,
Кличут граждане врача.

Гонорея — ох, не мед!
И к бесплодию ведет.
И одна из всех причин
Импотенции мужчин.
То есть, вроде он мужчина
В смысле роста или чина,
Есть усы и борода,
В общем, парень хоть куда!

Но на самом деле он
Жить без женщин принужден.
Дела больше, чем дружить,
Он не может предложить.
Ни на спевки он не ходит,
Ни на танцы, ни в кино,
Лишь играет в домино.
Гонорея — ох, не мед —
Это каждый пусть учтет!

Профилактика

Как прожить без гонореи,
Избежать ее вернее?

Прежде, граждане, всего
Не влюбляйтесь ни в кого.
Вместо всяких там любвей
Будьте телом здоровей.
Изучай любимый край
Или марки собирай.
Коль силен любовный зуд,
Выйди с удочкой на пруд,
Иль пройдися в огороде,
Или что-то в этом роде.

Но, как сказано уже,
Это нам не по душе.
Нам давай друзей, гулянку,
Да бычков в томате банку,
Да бочоночек вина б,
Да побольше разных баб.

Лучше заведи одну
Или бабу, иль жену,
И люби ее, и нежь,
И целуй ее, и режь.

Ну, а если заболел,
То не жди тяжелых дел.
Глянь на член и на мочу —
И беги скорей к врачу!

Перчатки

Молодой человек, пожелавший сделать подарок своей невесте, решил подарить ей лайковые перчатки. Он отправился в магазин вместе со своей сестрой и купил там перчатки. В то же время его сестра купила себе дамские панталоны. Но продавщица перепутала пакеты и подала перчатки сестре молодого человека, а ему — пакет с панталонами. Молодой человек приложил к пакету письмо и отправил его невесте. Таким образом, подарок был вручен со следующим письмом:

«Моя милая, посылаю Вам мой маленький подарок, чтобы показать Вам, что не забываю дня Вашего рождения. Выбирал их сам. Полагаю, что Вы в них, возможно, нуждаетесь. Продавщица, у которой я их купил, показала мне свои, точно такие же. Она носит их уже три недели, а они выглядят, как новые. Как бы я хотел надеть их на Вас сам, моя милая! Но, конечно, многие люди дотронутся до них раньше, чем я увижу Вас. Я попросил продавщицу примерить их на себя, и они на ней выглядели очень изящно. После того, как Вы их разносите, они будут легче сниматься, но, когда Вы будете снимать их, не забывайте каждый раз их просушить, так как от носки они могут становиться влажными. И носите их, милая, по возможности постоянно, а то они могут сесть. Надеюсь, что Вы их примете с такой же радостью, с какой я их дарю Вам. Наденьте их в пятницу на бал. Как страстно я желаю увидеть Вас в них! Число поцелуев, которые я запечатлел на них с внутренней стороны, бессчетно. Кстати, продавщица сказала мне, что последний крик моды — носить их, не натягивая до конца, полуспущенными, чтобы немного сползали. Нежно целую все то, что будет находиться под ними.

Ваш любящий и преданный друг».

Фривольна листівка XIX ст.

ГОСУДАРСТВЕННЫЙ МУЖ

Да, Англия — это, несомненно, страна традиций. Многие обычаи и нравы старой Англии живы и поныне. Вот, к примеру, такой: любая супружеская пара, прожившая совместно четыре года и не имеющая детей, получает право за определенную плату пригласить «государственного мужа» для оказания практической помощи в таком трудном и в то же время деликатном семейном деле.

И вот, оказавшись в таком положении, одна супружеская пара решила воспользоваться этим своим правом. Конечно, расстроенный супруг, уходя на работу, напомнил жене, что сегодня должен прийти «государственный муж» и он просит ее быть высоконравственной и вести себя прилично.

По чистой случайности в тот же день счастливый отец многодетного семейства, живущего по соседству, пригласил на дом фотографа — специалиста по съемкам детей, — дабы запечатлеть свое многочисленное потомство. Но фотограф, будучи человеком рассеянным, поднявшись на лестничную площадку, перепутал двери и позвонил в квартиру бездетной семьи.

Дверь открыла хозяйка.

— Добрый день, мэм. Здравствуйте. Я...

— Прошу вас, ради Бога, сэр, не надо лишних слов. Я все знаю.

— Ваш муж сказал вам, что я должен прийти сегодня?

— Да, я готова.

— Ну, коли так, то перед тем, как приступить к делу, я бы хотел предложить вашему вниманию все возможные варианты своих услуг.

— Я вас слушаю.

— Из наиболее эффектных позиций, как показала практика, самыми лучшими являются следующие: стоя, на полу, в ванной...

— В ванной?

— Да, мэм, не сомневайтесь в моем опыте. Разрешите показать вам альбом с моими работами. Вот этого ребеночка я сделал на крыше автобуса.

— На крыше автобуса?! При всем народе? О Боже!..

— Да, мэм, такова была прихоть его матери. А вот этого пришлось делать в витрине универмага.

— В витрине универмага? На глазах у всей публики?!

Принесення жертви Пріапу. Бл. 1800

— Что поделаешь, мэм, его мать оказалась кинозвездой, и ей нужна была реклама.

Он показал еще несколько работ с подобными комментариями, в результате чего к концу просмотра альбома она уже не чувствовала под собою ног.

— Итак, начнем с ванной?

— Хорошо...

Хозяйка механически сняла с себя халат и обнаженная направилась в ванную.

— Одну минуточку, мэм, я должен взять штатив.

— Что-что?

— Штатив. Понимаете, мэм, мой аппарат настолько тяжел, что его трудно держать в руках.

После этих слов мэм упала в обморок. Испуганный и недоумевающий фотограф выскочил из квартиры и умчался прочь.

Через некоторое время на лестничной площадке показался элегантного вида мужчина. На этот раз подлинный «государственный муж». И столкнулся со счастливой матерью многодетного семейства, поджидающей фотографа.

— Добрый день, мэм. Это вы сделали разовый вызов?

— Да, сэр.

— Я должен заметить, что несмотря на мое усердие и мастерство, разового вызова, как показала практика, бывает недостаточно. Поскольку ваша заинтересованность не вызывает сомнения, то советую повторить вызов через неделю.

— Хорошо, сэр, я последую вашему совету. Но где же ваш аппарат?

— О мэм, вы самая остроумная женщина в Лондоне! Конечно, со мной.

— Ох, извините, я не заметила у вас объектива. Обычно у людей вашей профессии он сразу же бросается в глаза.

— Вы меня обижаете, мэм. Данные моего объектива одобрены и заверены в мэрии. Уверяю вас, он достаточно длиннофокусный.

— Простите, сэр, я мало разбираюсь в технике. Да и мой муж тоже. Он часто просит помочь соседа, любителя, но и вдвоем они ничего не достигли.

— Как, мэм? Любители в нашем деле преследуются законом. Но не беспокойтесь, такие мастера, как я, вне конкуренции. И я это вам докажу.

— Я вам очень благодарна. Давайте же, не теряя времени, приступим к делу. Если мне понравится ваша работа, я стану вашей постоянной клиенткой.

— Не сомневайтесь, мэм, у меня большой опыт. В списке моей клиентуры более двухсот человек — и ни одной жалобы.

— Я очень на вас надеюсь. Начнем, пожалуй, с ванной. Я уже приказала приготовить воду.

— Вы меня интригуете, мэм.

— А затем продолжим в детской — на кроватке, на детском паровозике, на горшке и, наконец, в песочнице у окна.

— Как минимум три вызова, мэм. Больше трех раз за вызов я, к сожалению, не могу.

— Да что вы? Впервые о таком слышу. У моей подруги мастер выполнил все заказы за один вызов. А у нее было пятнадцать позиций.

— Прошу прощения, но у вас неверные сведения. В нашей фирме таких случаев не бывало. Даже если я откажусь от остальных вызовов, то и тогда смогу выполнить не более шести позиций. Но это предел моих возможностей.

— Вся беда в том, что вы, наверное, пришли с одним аппаратом. А у мастера, который был у моей подруги, спереди болталось два аппарата.

— Вас ввели в заблуждение. Науке такие феномены неизвестны.

— Перестаньте шутить. Прошу вас, лучше покажите аппарат и приступим к делу.

— Хорошо, мэм, — сказал мастер и профессионально сбросил с себя одежду.

Мэм потеряла сознание.

БАСНИ ДЛЯ ВЗРОСЛЫХ

Пчела и Медведь

Ужалила пчела
Медведя прямо в лоб.
«Мать твою..!» —
Вскричал Медведь
И начал Пчелку еть.
Пчела кричит: «Умру! Умру!
Я этой е... не снесу!»
«Врешь, курва, врешь!
От х.. не умрешь!»

В. ШУЛЬЦ. Ненаситна жінка. Карикатура. 1898

Воробей и Кобыла

Однажды пылкий Воробей,
Любуясь внешностью своей,
Услышал басню, что Медведь
Сумел Пчелу уеть.
И Воробей, набравшись пылу,
Решился вы...ть Кобылу.

Перелетев через забор,
Вдали увидел конный двор.
«Чирик-чирик, кума!
А не сойдешь ли ты с ума,
Коль я задую тебе раз?»
И сам прикрыл лукавый глаз.

Кобыла молвила: «Малютка!
К чему брехня, проказы, шутки?
Ты погляди-ка на мой зад:
Какая задница! А ляжка!
Но так и быть: за пуд овса
С тобой поеться я согласна.
Моя п...а совсем прекрасна!»

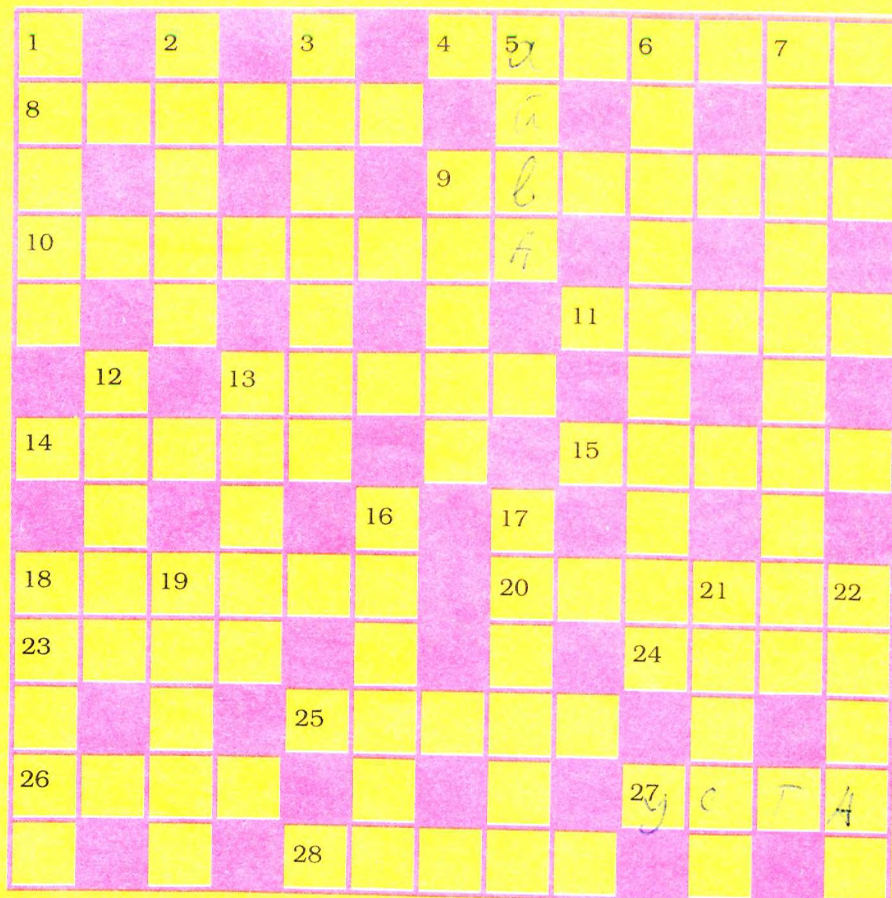
И Воробей
По зернышку сбирал овес,
Проклиная всех блядей.

Завел Кобылу за сарай.
«Ну, поворачивай, давай!»
Залез в п...у — и ну ругаться:
«Здесь нету перьев,
Не за что держаться!»

Кобыла пёрдни во весь двор —
И Воробей через забор,
Как пробка, вылетел стремглав.
Но, гордо голову подняв,
Сказал: «Не выдержала, бл..дь!
Тебя лишь комарам е..ть!
А я е... всегда с напором!»
Сказал — и сдох он под забором.

Малюнок Віктора КУДІНА

ЛЕЛЬВОРД
БЮВАР

По горизонталі:

4. Його беруть хлопці, домагаючись дівчини, а також військові. 8. Народна назва кондома. 9. ... червоних ліхтарів. 10. Так чоловік називає дружину, підкреслюючи рівність її прав у сім'ї. 11. Німецька газета, відома скандальністю публікацій. 13. Там печуть празькі торти. 14. Ліліпутка. 15. Викуп за наречену в Середній Азії. 18. Центральний розворот у журналі «Лель». 20. Хлопець. 23-24. Найкращий журнал зарубіжної літератури та мистецтва про кохання. 25. Тваринка, яка любить поспати у норі. 26. Неодмінний атрибут романтичної вечері з коханою. 27. Губи коханої. 28. Великий залицяльник.

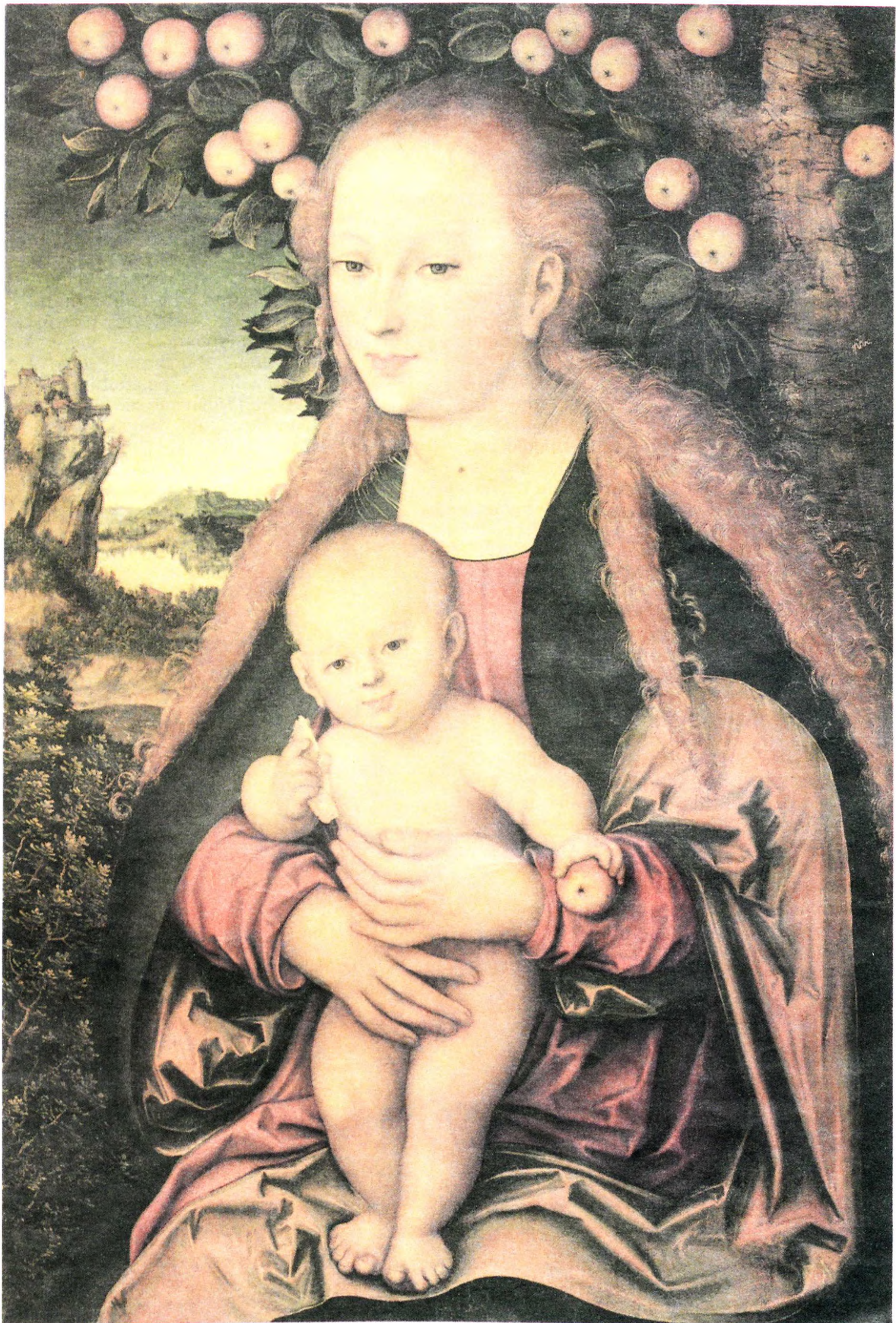
По вертикалі:

1. Жертовне кохання, безкорислива самовідданість. 2. Щось гниле. 3. Хтось дуже некрасивий. 5. Плоди, з яких варять айвове варення. 6. Знаменитий кіногерой, який двічі приходив до нас із майбутнього. 7. Найпопулярніший секс на селі. 9. Як і журнал «Лель», вона також може розповісти вам про кохання. 12. Човен для спортивних перегонів. 13. Що завжди перемагає дух. 16. Пік кохання. 17. Колективне схвалення чого-небудь. 18. Показник дівочої цноти. 19. Виділяється при поцілунку чи навіть погляді на вродливу дівчину. 21. Дівоча гордість. 22. Настільна папка для паперів, у якій чоловіки колись зберігали непристойні листівки.

ВІДПОВІДІ НА ЛЕЛЬВОРД «Бювар».

По горизонталі: 4. Бастіон. 6. Гандон. 9. Квартал. 10. Половина. 11. «Більд». 13. Прага. 14. Карла. 15. Калим. 18. Постер. 20. Хлоп. 23-24. «Лель-ревю». 25. Бабак. 26. Вино. 27. Уста. 28. Амбал.

По вертикалі: 1. Агапе. 2. Гниль. 3. Потвора. 5. Айва. 6. Термінатор. 7. Оральний. 9. Книга. 12. Каное. 13. Плоть. 16. Оргазм. 17. Ухвала. 18. Пліва. 19. Слина. 21. Перса. 22. Бювар.

Лукас КРАНАХ СТАРШИЙ. Мадонна з немовлям під яблунею. 1868

Вільгельм ПЕНН

Оповідання

ЛІЖКО ПРОФЕСОРА ПАБСТА

СОМЕРСЕТ ПАБСТ одружився з гарненькою дівчинкою, нині вже покійною, що залишилась у його пам'яті, на жаль, сорокадев'ятирічною дамою без найменшого натяку на те, що вона справді була колись тією грацийною нареченою, звабною дівчинкою, яку він ще з дитинства... і так далі. «Гаразд, — сказав собі професор Пабст, — поховали — проїхали», — і в цих словах було більше суму, ніж цинізму, бо він щодня, їдучи до університету своїм «Сітроеном», поминав кладовище.

До студентів чоловічої статі професор ставився як до кари Божої, до студенток — як до Божої ласки, припущеної, одначе, з чистого непорозуміння. Йому був чужий і навіть трохи страшний світ сучасної молодості, грубуватого здоров'я, дивної моди, яка дозволяла поєднання легеньких шовкових суконок із рюкзаками з цупкої тканини, та ще й із солом'яними капелюшками, а на довершення — з кросівками. Жах, жах та й годі. Ось уже кілька років, що минали під знаком удівства, професор, машинально повторюючи слова лекції, вдивлявся у ті вбрання та обличчя — молоді, білозубі, прищуваті, несформовані, веснянкуваті; у гострі плічка студенток і в їхні ж таки округлі колінця, чи навпаки — плічка округлі, колінця гострі; а на тих колінцях якийсь паскудний гамбургер, від якого то одна подружка, то інша відщипують по шматочку; і тут і там, у різних кінцях аудиторії чути характерне потріскування та шипіння — то студенти відкривають бляшаночки з кока-колою, не віднімаючи другої руки від чола й не зводячи нібито зацікавленого погляду від посмутнілого професора. А за вікнами були все ті самі зелені алеї та широкі заасфальтовані майданчики, де, як бачив професор, збиралася то одна купка студентів, то друга; вони деякий час стояли мовчки, похмуро озираючи обшарпані університетські корпуси, а тоді, домовившись про щось, — судячи з артикуляції, виключно з допомогою вигуків, — розходились урізнобіч. Їхні мова та жести здавалися професорові такими чудними, що він уже й не був певен, чи розуміють вони щось із того,

Фривольна листівка XIX ст.

що він товкмачить їм на своїх лекціях.

На довершення всього того йому дедалі частіше, з тривожною настійністю почала спадати на пам'ять його молода дружина — цебто його дружина тих часів, коли вона була ще молодою, напрочуд жвавою, щирою, говіркою, кмітливою, спокусливою: її літні сукенки та босоніжки, зграбні пальта й черевички, її м'яке волосся, зібране на потилиці, — професор несамохіть порівнював усе те з недбалим, розхристаним виглядом своїх нинішніх студенток; пригадував він ще й дивовижну дружинину спину, чи не головну її жіночу стійність, гладеньку, з принадними ямочками спину, — та її порівняти він не мав з чим.

Цілковито самотній, сам-один у цілому всесвіті, він лежав уночі на

...вірила.
своєму ліжку, ... дома, — сказала
темряву, що корчила йо... видше оду-
ні гримаси, а вже перед са... по-
сном, глузуючи на прощання, малювала всілякі еротичні образи. І тоді ліжко, без найменшої участі професора, починало тихенько та лагідно, ба навіть з якимись мало не музичними модуляціями, порипувати в певному ритмі: то був чистісінький полтергейст, проте професор досить скоро до нього звик. Це ритмічне порипування нагадувало йому про ті благословенні часи, коли ліжко мало реальні підстави видавати такі звуки. Тоді й очі дружинині світили йому в темряві, як ніколи не світили навіть старанно вимиті фари ще новенького в ті часи «Сітроєна». Та відтворити те світло ліжко було нездатне. На цьому старомодному — залізному, з вигадливими завитками та геть непрезентабельним, залатаним посередині пружинним матрацом, — професорова покійна дружина спала від самого дитинства і нізащо не хотіла з ним розлучатися. А от довелося ж таки... І тепер на ньому спав у самотині вибитий із колії професор, котрий під впливом тих див раптом знову відчув гостру потребу в жіночому товаристві.

Юначе тремтіння в колінах — а втім, воно одразу ж неминуче перейшло у тремтіння старече — професор відчув, коли йому випала нагода умовити одну юну рудокосу кралю відвідати його скромне помешкання. Руда студентка, заручившись обіцянкою професора бути поблажливим до неї на екзамені, навіть не примусила упрохувати себе (до чого професор готувався так, як жодна студентка не готувалася до екзаменів; йому навіть почало небезпечно крутити живіт): ця юна дама вправним професійним рухом скинула з себе ту нехитру одіж, під якою, на превеликий професорів подив, більше взагалі нічого не було, крім блідого й так само трохи рудуватого тіла, і, легко скочивши на професорське ліжко, з разючим спокоєм розсунула ноги. І тут до професора нараз повернулося чуття гумору, і він, роздивившись на студентку в цьому аспекті, втратив будь-яку охоту бодай доторкнутися до неї. До того ж і ліжко, негарно крекнув-

Вільгельм ПЕНН

Оповідання

ЛІЖКО ПРОФЕСОРА ПАБСТА

СОМЕРСЕТ ПАБСТ одружився з гарненькою дівчинкою, нині вже покійною, що залишилась у його пам'яті, на жаль, сорокадев'ятирічною дамою без найменшого натяку на те, що вона справді була колись тією грацiйною нареченою, звабною дівчинкою, яку він ще з дитинства... і так далі. «Гаразд, — сказав собі професор Пабст, — поховали — проїхали», — і в цих словах було більше суму, ніж цинізму, бо він щодня, їдучи до університету своїм «Сітроеном», поминав кладовище.

До студентів чоловічої статі професор ставився як до кари Божої, до студенток — як до Божої ласки, припущеної, одначе, з чистого непорозуміння. Йому був чужий і навіть трохи страшний світ сучасної молодості, грубуватого здоров'я, дивної моди, яка дозволяла поєднання легеньких шовкових сукенок із рюкзаками з цупкої тканини, та ще й із солом'яними капелюшками, а на довершення — з кросівками. Жах, жах та й годі. Ось уже кілька років, що минали під знаком удівства, професор, машинально повторюючи слова лекції, вдивлявся у ті вбрання та обличчя — молоді, білозубі, прищуваті, несформовані, веснянкуваті; у гострі плічка студенток і в їхні ж таки округлі колінця, чи навпаки — плічка округлі, колінця гострі; а на тих колінцях якийсь паскудний гамбургер, від якого то одна подружка, то інша відщипують по шматочку; і тут і там, у різних кінцях аудиторії чути характерне потріскування та шипіння — то студенти відкривають бляшаночки з кока-колою, не віднімаючи другої руки від чола й не зводячи нібито зацікавленого погляду від посмутнілого професора. А за вікнами були все ті самі зелені алеї та широкі заасфальтовані майданчики, де, як бачив професор, збиралася то одна купка студентів, то друга; вони деякий час стояли мовчки, похмуро озираючи обшарпані університетські корпуси, а тоді, домовившись про щось, — судячи з артикуляції, виключно з допомогою вигуків, — розходились урізнобіч. Їхні мова та жести здавалися професорові такими чудними, що він уже й не був певен, чи розуміють вони щось із того,

Фривольна листівка XIX ст.

що він товкмачить їм на своїх лекціях.

На довершення всього того йому дедалі частіше, з тривожною настійністю почала спадати на пам'ять його молода дружина — цебто його дружина тих часів, коли вона була ще молодою, напрочуд жвавою, щирою, говіркою, кмітливою, спокусливою: її літні сукенки та босоніжки, зграбні пальта й черевички, її м'яке волосся, зібране на потилиці, — професор несамохіть порівнював усе те з недбалим, розхристаним виглядом своїх нинішніх студенток; пригадував він ще й дивовижну дружинину спину, чи не головну її жіночу стійкість, гладеньку, з принадними ямочками спину, — та її порівняти він не мав з чим.

Цілковито самотній, сам-один у цілому всесвіті, він лежав уночі на своєму ліжку, витріщаючись у темряву, що корчила йому химерні гримаси, а вже перед самим сном, глузуючи на прощання, малювала всілякі еротичні образи. І тоді ліжко, без найменшої участі професора, починало тихенько та лагідно, ба навіть з якимись мало не музичними модуляціями, порипувати в певному ритмі: то був чистісінький полтергейст, проте професор досить скоро до нього звик. Це ритмічне порипування нагадувало йому про ті благословенні часи, коли ліжко мало реальні підстави видавати такі звуки. Тоді й очі дружинині світили йому в темряві, як ніколи не світили навіть старанно вимиті фари ще новенького в ті часи «Сітроєна». Та відтворити те світло ліжко було нездатне. На цьому старомодному — залізному, з вигадливими завитками та геть непрезентабельним, залатаним посередині пружинним матрацом, — професорова покійна дружина спала від самого дитинства і нізащо не хотіла з ним розлучатися. А от довелося ж таки... І тепер на ньому спав у самотині вибитий із колії професор, котрий під впливом тих див раптом знову відчув гостру потребу в жіночому товаристві.

Юначе тремтіння в колінах — а втім, воно одразу ж неминуче перейшло у тремтіння старече — професор відчув, коли йому випала нагода умовити одну юну рудокосу кралю відвідати його скромне помешкання. Руда студентка, заручившись обіцянкою професора бути поблажливим до неї на екзамені, навіть не примусила упрохувати себе (до чого професор готувався так, як жодна студентка не готувалася до екзаменів; йому навіть почало небезпечно крутити живіт): ця юна дама вправним професійним рухом скинула з себе ту нехитру одіж, під якою, на превеликий професорів подив, більше взагалі нічого не було, крім блідого й так само трохи рудуватого тіла, і, легко скочивши на професорське ліжко, з разючим спокоєм розсунула ноги. І тут до професора нараз повернулося чуття гумору, і він, роздивившись на студентку в цьому аспекті, втратив будь-яку охоту бодай доторкнутися до неї. До того ж і ліжко, негарно крекнув-

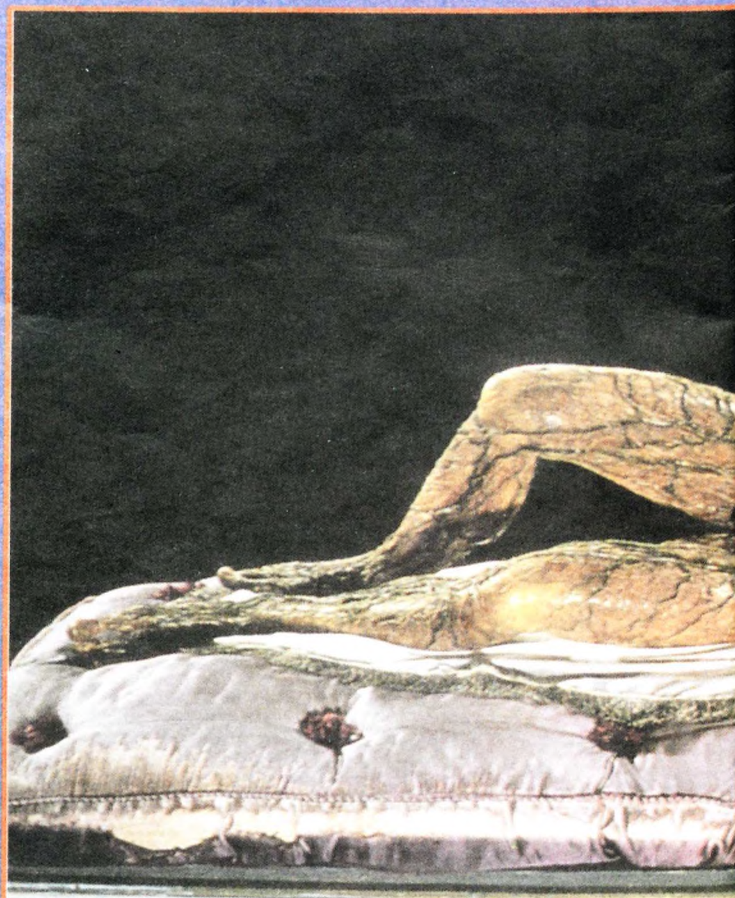
ши, випустило з матраца довгий і гострий кінець пружини, який боляче вколов дівчину в сідницю.

— Ви йому не сподобалися, — зі сміхом мовив професор. — Отож вибачайте. Може, колись іншим разом...

Дівчина — а втім, невідомо, чи справді вона була дівчина, — пішла, потираючи сідницю й морщачись від болю. Уже згодом, перед екзаменом, вона перестріла професора і відчайдушним шепотом спитала, чи буде він до неї поблажливий, як ото обіцяв. Професор тільки плечима знизав. Але та чудна дівчина, як виявилось, уміла не тільки розсувати ноги, а й досконально знала предмет і, отже, підстраховувалася, щоб бути певною до кінця. Така самовіддавність збудила в професорові щось на зразок марновірної поваги.

Рудою професор не обмежився: у його старомодному ліжку побував увесь цвіт студентства жіночої статі. Але більшого сказати не можна, бо вередливе ліжко усіх відкидало: воно тріщало, гримотіло, видавало непристойні звуки, від яких дівчата, не знаючи про їх походження, раптом заливалися краскою; воно випускало всі свої пружини, продерло власний матрац, брутально лаялося своєю мовою. Дівчата з верещанням і зойками тікали геть, декотрі переконані, що професор — садомазохіст, обтяжений освітою маніяк. гвалтівник, убивця, імпотент і гомосексуаліст, — такі вони були налякані... Та коли професор і ліжко залишалися самі, ліжко поводилось тихо і лагідно, пружини ховалися на місце, матрац м'якшав, а коли професор починав плакати з туги, ліжко по змозі підвивало, заколисуючи його, наче немовля. Звісно, воно має слушність, погоджувався професор, заспокоюючись, — не було й немає кращої жінки за нашу Дженіфер: одна, та, що здавалася спершу платиновою блондинкою, виявилась банальною шатенкою; у другої на самому початку ледь виниклого легкого еротичного контакту відклеїлися штучні червоні нігті й застрягли у мене в чуприні — в моїй поріділій жалюгідній чуприні; у третьої виявилися колючі волохаті ноги, накладні вії і пристебнутий бюст; четверта мала брудні непідстрижені нігті на ногах; п'ята була на третьому місяці вагітності й ще до злягання, якого, хвалити Бога, так і не сталося, намагалась переконати мене в тому, що саме я — батько її майбутньої дитини... двадцята пробувала підбити мене на те, щоб я прочитав їй у ліжку, наче в якійсь абсурдистській п'єсі, весь курс моїх лекцій, бо вона, бачте, їздила на Аляску з якимсь Чарлі й багато пропустила... двадцять восьма забажала злягтися в позі, що її знайшла в журналі для йогів, — а заразом, мовляв, можна буде й помедитувати... тридцять сьома принесла з собою касету з порнофільмом і, відвівши очі, сказала, що інакше не зможе збудитися...

Ні, не така була наша мертва, заклякла у своїй домовині Дженіфер, котра усміхалася уві сні, нашіптувала на вухо сумовито-ніжні слова, винесені нами із спільного дитинства, була палка й чутлива, іноді навіть плакала від щастя і легко зносила негаразди. Мабуть, розважив професор, мені лишається тільки померти, бо навіть плоть моя підтопталась аж так, що дурноверхе й начебто неперебірливе студентське жіноцтво погоджується на тілесний кон-

Анонім. Анатомія людини. 1785

такт зі мною лише з корисливих міркувань.

І врешті професор зовсім заспокоївся й аудиторії свої озирав невидющим холодним поглядом, уже не шукаючи собі подруги і тільки час від часу благаючи Бога при першій же зручній нагоді послати йому не надто болісну смерть. Та одного дня, похмуро розіклавши перед собою тези лекції і неуважливо повівши поглядом по аудиторії, перш ніж почати, він раптом побачив ніжну шовковисту потилицю. Неначе відчувши на собі його погляд, дівчина враз обернулась і всміхнулася до нього мимовільною напівдитячою усмішкою. Серце професорове стріпнулось і забилося часто і впевнено, як ото замолоду, коли він приймав важливе рішеня й треба було якнайкраще його здійснити. Професор рівним голосом сповістив, що недобре себе почуває, тому лекція відміняється, а оцю юну даму — атож, саме цю — він просить провести його додому, аби уникнути якогось нещасливого випадку дорогою. Дівчина не стала відмовлятися, хоча в можливість нещасливого випадку видимо не повірила.

— Ну ось ви й дома, — сказала вона. — Бажаю вам швидше одужати. — І невпевненим жестом поправила зачіску — достоту так, як це робила професорова дружина, ще не бувши його дружиною.

Побачивши цей жест, професор упав на коліна.

— Благаю вас! — заволав він. — Усім своїм життям заклинаю: ляжте на це ліжко!

Розгублена дівчина порвалася тікати.

— Благаю! — повторив професор. — Ви не скинете навіть ваших гарненьких чорних черевичків, не кажучи вже про цю сукенку з гарненьким білим комірцем, а я й не доторкнуся до вас... я тільки подивлюся... тільки подивлюся здаля...

Дівчина — а то була, можливо, й справді дівчина — здивовано підступила до ліжка, потім, скоса позирнувши на професора, скинула черевички. Обережно лягла. Ліжко неначе затамувало віддих.

— Ну, ви задоволені? — спитала дівчина і всміхнулась. — А ліжко у вас зручне і дуже м'яке.

— Ви йому сподобались! — вигукнув професор. — Нарешті!..

Вираз приголомшеного захвату перебіг його обличчям, і саме в цю мить, протягом якої він устиг зануритися, наче в глибокий дзвінкий вир, у свою бідну юність, з її поетичністю, бравадою, скаутськими вогнищами, пахощами зів'ялих квітів і свіжих простирал, повільним розлученням з незайманістю і обережним позбавленням цноти Дженіфер, його молодої дружини, — саме в цю мить серце його востаннє вражено здригнулось, і старий збагнув, що юність явилась йому на прощання. Скінчилося життя. Отак, моя люба дівчинко. Скінчилося життя...

Збоку все це виглядало так: з професором сталося явно непоправне. Приховані пружини людського організму з тріском прорвали пошарпану, поплямлену старечим ластовинням оббивку (Дженіфер гуманно всміхнулася, ліжко задоволено гмукнуло), посипалася ветха людська порохня, почувся скрип і шурхіт. Душа професорова одлетіла. Бідолаха змінився на виду і впав додолу.

З англійської переклав
Володимир ІВАНІВ

НАЙКРАЩА ГЕПА БРАЗИЛІЇ

Конкурс під такою назвою проходить у Ріо-де-Жанейро. І бажаючих взяти в ньому участь не менше, ніж потанцювати на карнавалі. Це, власне, й не дивно, адже красива попа для самби — річ надважлива, а самбу латиноамериканці дуже люблять.

На останньому конкурсі жюрі невтомно працювало впродовж кількох місяців і встигло переглянути п'ять тисяч учасниць. Чи треба говорити, як заздрили суддям (а їх призначали виключно з чоловіків) ті бразильці, котрим дісталося споглядати лише кількагодинний фінал по національному телебаченню? І чи варто зазначати, що під час трансляції чоловіків з бразильських вулиць і підприємств наче корова язиком злизала?

ДИВНІ ЛЮДИ ЖИВУТЬ У МІСТІ УГАБАМБА

Саме тут мешкає найвищий у країні чоловік — його зріст перевищує 225 сантиметрів. Не менш знаменита серед цікавих до всього незвичного і жінка, довжина волосся якої сягає півтора метри. А кілька років тому перуанські лікарі почали вивчати феномен чотирнадцятирічного Вільбера Вомана. Річ у тім, що ліве око у хлопця чорне, праве — блакитне, а все тіло вкрите різнокольоровими плямами.

НАРОДИЛИ ПОТВОРНЕ ДИТЯ — ВІДПОВІДАЙТЕ

Саме таку претензію висунула некрасива сімнадцятирічна жителька Нової Зеландії Сінтія Барр до своїх батьків. І не в сімейному колі — звернулася з позовом до суду. Припинити судове переслідування рідних тата з мамою доня зголосилася лише після того, як ті підписали офіційне зобов'язання дати їй через два роки гроші на пластичну операцію, якщо за цей час бридке качення не перетвориться на прекрасну лебідку.

ШЛЮБ ДІВОЧОСТІ НЕ ЗАГРОЗА

Одна жителька Кувейту подала на розлучення, звинувативши чоловіка у невиконанні подружніх обов'язків. Річ у тім, що після семи років подружнього життя вона так і залишилася дівицею.

Пересвідчившись у правоті слів двадцятисемирічної співгромадянки, суд не лише оголосив її вільною від шлюбних уз, а й зобов'язав неспроможного відповідача повернути колишній дружині одержане свого часу придане, яке оцінюється у кілька тисяч доларів.

SЕКСКУРСІЙНЕ БЮРО

НАВІЩО НАРЕЧЕНИХ У НОРВЕГІЇ ЗАКОВУЮТЬ У КАЙДАНИ

Міцність почуттів краще перевіряти не розлукою, а кайданами. Тобто не романтикою, а суворістю буднів з усіма їхніми незручностями. Такого висновку дійшла мерія норвезького містечка Сарпсбрук і вирішила усіх бажаючих зареєструвати шлюб приковувати одне до одного кайданами. Випробування має тривати 48 годин поспіль з однією п'ятнадцятихвилинною перервою на добу для «особистих потреб».

— Майбутнє подружжя має довести, що воно має серйозні наміри, — говорить мер міста Берн Опгейм. — Ми ж бо стомилися від нескінченних справ про розлучення, котрі доводиться розглядати навіть за кілька днів по весіллю.

ОДНА ДІВЧИНА ПРОТЯГОМ 14 РОКІВ ДОЖИЛА ДО ГЛИБОКОЇ СТАРОСТІ

Є, на жаль, і така хвороба: передчасне старіння. Звідки вона береться і як її лікувати — ніхто не знає. У світі відомо лише дванадцять випадків цього захворювання, і спостереження медиків поки що не допомогли знайти жодної прийнятної версії.

Китаянка Ма Хін у свої 14 літ важить трохи більше 10 кілограмів і має зріст 104 сантиметри. Стан її організму такий, що можна подумати, ніби перед нами 70-річна жінка. При цьому інтелект у неї — як у трирічної дитини. З чотирьох років Ма Хін перебуває під наглядом у Шанхайському благодійному дитячому будинку.

Діти, вражені цією хворобою, доживають лише до п'ятнадцяти років.

ЩО РОБИТИ, КОЛИ ЧОЛОВІК ВИРІШИВ СТАТИ ЖІНКОЮ?

Саме така проблема постала нещодавно перед Данієлою Ламб із Мельбурна. Прожили вони разом із Сіднеєм п'ять років, шлюб вважався щасливим — і раптом такий сюрприз!

Хто знає, чи довго бідкалася б дружина, якби її психіатр не зронив багатозначну фразу:

— Даніело, так у вас же чоловічий характер...

І невдовзі після того, як Сідней перетворився на блондинку Сінді, Даніела стала Даном. Після серії операцій сім'я почала жити у колишньому, хоча й оновленому складі.

Дан заявив журналістам, що складними були тільки перші два дні та дві ночі, а потім усе пішло, наче по маслу. Сінді на будь-які запитання відповідати відмовилася.

ЛЮБИЙ, ПОГОДУЙ МАЛЮКА!

Молоді японки дедалі частіше звертаються з таким проханням до батьків новонароджених дітей. І чоловіки залюбки надягають... груди, беруть на руки немовлят — і годують, мугикаючи щось від задоволення.

Сподіваємося, винахід японців не залишиться непоміченим. Адже мало хто з люблячих батьків не захоче бодай на короткий час стати годувальницею свого первістка.

Дорогі друзі!
Шукайте «Лель»
у передплатному каталозі
на 1999 рік на стор.70.
Він значиться
під назвою
«Український Лель»
(індекс 74283).
ЗАПІЗНИЛИСЯ З СІЧНЯ
– ПЕРЕДПЛАТІТЬ «ЛЕЛЬ»
З КВІТНЯ:
ВІН ТЕПЕР
ВИХОДИТИМЕ
ЩОМІСЯЦЯ.
«ЛЕЛЬ-РЕВЮ»
ВИХОДИТИМЕ,
ЯК І НИНІ,
ОДИН РАЗ
НА ДВА МІСЯЦІ
ПЕРЕДПЛАТНИЙ
ІНДЕКС:
74288

ПЕРЕДПЛАТІТЬ ЖУРНАЛИ «ЛЕЛЬ-РЕВЮ» І «ЛЕЛЬ» («УКРАЇНСЬКИЙ ЛЕЛЬ»)

СЬОГОДНІ,

ЩОБ ЧИТАТИ ЗАВТРА!

ЧИТАЙТЕ В НАСТУПНОМУ НОМЕРІ «ЛЕЛЯ-РЕВЮ» (виходить російською мовою):

❤ Сексуальную идиллию прервал более чем настойчивый стук в дверь («ИСПОВЕДЬ МОЛОДОГО ЛЕЙТЕНАНТА»).

❤ Шурик лежал на постели совершенно голый. Даже без трусов. Рядом с ним была какая-то рыжая девчонка, такая же голая, как и он.
(РУЧКИ. Маленький роман о том, как плохо быть с руками, если они выросли на пенисе).

❤ Вы расписали мне, какой вы превосходный любовник, и я, естественно, хочу посмотреть на то, что... должна буду принять в себя. Я привыкла иметь все самое лучшее»
(МАДАМ ИВЕР». Глава из романа).

❤ Клитор Карл уКрал у Клары.
Клара Карлов Кол уКрала.
(ЭРОАЗБУКА).

❤ Кроссворды «Целомудрие», «Соблазн» и другие сюрпризы.

НЕ ЗАБУДЬТЕ ПРОДОВЖИТИ ПЕРЕДПЛАТУ ЖУРНАЛІВ «ЛЕЛЬ» І «ЛЕЛЬ-РЕВЮ» НА ДРУГЕ ПІВРІЧЧЯ!